KRV I ČAST

TERENSKI PRIRUČNIK

MAX HAMMER

Naslov Izvornika:

Max Hammer: Blood &Honour Field Manual

Posvećujem ovu knjigu sjećanju na naše mučeničke heroje George Lincoln Rockwell-u i Ian Stuart Donaldson-u, prve propagandiste i političke inovatore poslijeratne NS ere; zatim našim suborcima Steve "Micetrap"-u sa whitepride.net-a i Erich Gliebe-u, uredniku Resistance časopisa koji je sačuvao veliki projekt i u njemu pravilno postavio prioritete; i na kraju, mojim vrlo dobrim prijateljima, neopjevanom prvaku propagande ratovanja, Marcel Schilf-u, video virtuozu, *Marko "Jäsä" Järvinen*-u i najhrabrijem Šveđaninu, Robert "Info -14 "Vesterlund-u.

PREDGOVOR

Činjenica je, da unatoč svemu onom što se događa unutar i oko našeg takozvanog Pokreta, u osnovi, postoje samo dva prava razloga za postojanje tog pokreta: 1. Rušenje vladajućeg starog poretka naših neprijatelja; 2. Izgradnja novog poretka zasnovanog na našim vlastitim principima i idejama. Nažalost, istina je i da smo podbacili u oba slučaja.

Očigledno je da nitko ne može očekivati povratak oklevetane i potlačene ideje kao što je Nacional Socijalizam u tako relativno kratkom vremenskom razdoblju. Između ostalog, i kršćanima je trebalo stotine godina da povrate teritorij, nakon smrti njihovog osnivača, od strane cionista tog vremena. Mada, zbog svog uloženog truda i požrtvovanja u prethodnih 50 godina, očekivan je malo veći napredak nego što je to slučaj. Neprijateljska država nas je više pritezala nego što je izlazila u susret našim zahtjevima ili bila uzdrmana našim otporom.

Glavni razlog naših promašaja i padova leži u tome što se nikada ne suočavamo s problemom KAKO zgrabiti vlast. Naravno, većina nas zna ŠTO hoće i ZAŠTO nam je to potrebno. Ali kada se dođe do suštinskog pitanja KAKO to izvesti, većina ljudi iz pokreta (i vođe i sljedbenici) se povlače u sigurne snove iz starih, dobrih vremena, u slatkorječive političke interpretacije, fanatične religiozne stavove - ili jednostavno u spokojnu udobnost druženja po pubovima.

Zbog isticanja ove činjenice bio sam napadnut izjavama da sam pesimist i desničarski anti-intelektualac. Ove optužbe su, naravno, čista glupost i uglavnom su dolazile upravo od onih ljudi koji su bili mete moje kritike. U svakom slučaju, potrebni su nam znanje i argumenti. Ali, kao što sam već više puta naglasio: istina vas neće osloboditi. Nikada nikoga i nije. Za slobodu, kao i za sve ostale stvari u životu se treba izboriti. Nažalost, "istina" je sada postala suviše relativna i previše je napuhana da bi bila od nekog odlučujućeg značaja za našu borbu.

Nemojte me pogrešno shvatiti. Ja znam da je istina na našoj strani, i vi to znate, i popriličan (ali još uvijek nedovoljan) broj dobrih ljudi to zna također. I što onda? Sve je to u redu i dobro je educirati naše ljude. Ali većina naših ljudi ima osnovno znanje, prirodne instinkte, zdrav razum i zdravu energičnost da shvate o čemu se tu radi i zašto se moramo boriti.

I da budem potpuno otvoren: Koliko su nam zapravo potrebni argumenti? Koliko često imamo šansu da ih iznesemo? Naravno, uvijek bi trebali biti spremni izložiti naš slučaj. Ali, da li to zaista prioritet?

Iz ponuđenih knjiga i časopisa unutar pokreta, čovjek bi pomislio da je znati točan broj židovskih povjerenika u Lenjinovoj vladi ili što neka rock "zvijezda" misli o glazbi, pivu i Adolfu Hitleru, nešto najbitnije za NS čitatelja, kao i traganje za našim korijenima i oživljavanje naših tradicija ... Zasigurno! Ali arijska braćo i sestre, upravo sada se suočavamo s fizičkim istrebljenjem - i kao pokret i kao rasa. A ako bih mogao biti malo oštar, rekao bih da je kulturni hobizam luksuz koji trenutno ne možemo sebi dopustiti. U stvari, nisam toliko

oštar, ali sigurno je da je naš glavni prioritet djelovanje i da znamo KAKO. A odgovor na pitanje kada je SADA. 55 godina smo razmišljali o odgovoru na pitanje zašto. Drugim riječima, krajnje je vrijeme za primjenu prioriteta.

Ovaj je priručnik namijenjen popunjavanju praznine što se tiče aktualnih instrukcija aktivistima. Trebali bi je pročitati kao dopunski nastavak mog prvog dijela *"The Way Forward*"(Put koji predstoji). Sretan sam što mogu naglasiti da je ova knjižica pozitivno prihvaćena u većini bitnih krugova u Pokretu. Neki su je odmah odbacili i to me nimalo ne čudi. Ipak je ona bila oštar napad na ljenjivce, profitere i parazite pokreta. Neki drugi su je diskretno izbjegli (bojkotirali) i tada sam se baš zapitao: Da li su neki od ključnih ljudi Ian Stuart-ove organizacije više skloni rock and roll-u ili rock and revolt-u? Pa, uskoro ćemo to vidjeti. ZOG ima načine da nas sve testira.

Općenito, vjerujem da je *"The Way Forward*" napravio nekoliko koraka naprijed na dugom i teškom putu ka pobjedi. Činjenica da je do sada prevedena na pet jezika i da se pojavila internet verzija na dva jezika, dokazuje da je postojanje ove knjige opravdano. Ako je *"The Way Forward*" obuhvatila osnovne principe i ciljeve, ovaj bi priručnik trebao biti potpuni operativni naputak za *Blood and Honour*[1] borca.

Sa riječi na djela.

Od kriticizma do uništenja.

Od nade do vizije.

Od očaja do pobjede.

MAX HAMER

[1] U daljnjem tekstu: *Krv i Čast*

Prvo poglavlje: IDEOLOGIJA

Nacional Socijalizam je ideologija nacionalnog revolucionarnog pokreta koji predstavlja *Krv i Čast*. Oko toga ne treba biti ni sumnje ni rasprave.

Zašto? Zato što je ovo jedina ideologija koja ne samo da odražava vječne zakone prirode u načelu i naše interese do detalja, već sadrži i energiju potrebnu da povede svoje sljedbenike, u najboljem slučaju pobjedonosno, i u najmanju ruku, časno kroz borbu koja predstoji.

Takva ideologija, naravno, izaziva mržnju i neprijateljstvo i inicira zločinački protunapad od strane naših neprijatelja u *cionističkoj okupacijskoj vladi* (ZOG - *Zionist Occupation Government*). Ali ZOG će pokušati sabotirati i eliminirati BILO KOJU prijetnju upućenu svojoj tiranskoj vladavini, bio to otvoren Nacional Socijalizam ili narodni patriotizam. Izabravši drugu opciju, brže će te se uzdići, ali će pad biti ne samo siguran već i dosta teži, razorniji i nečasniji od onoga što bi se dogodilo NS taboru.

Nacional Socijalizam nije samo pravi izbor, već je i jedina prava alternativa koja nije osuđena na propast. Ona zasigurno zahtijeva izdržljivi borbu, ali također privlači i izdržljivije borce. A ako hoćete izbjeći neprijateljstvo, vaš najbolji izbor je da kao najobičniji bijednik legnete na leđa - i mirno ... umrete.

Potrebno je definirati Nacional Socijalizam. Izbjeći zamku ideološke debate. Bog zna koliko ima knjiga i članaka na tu temu. Suviše je reći da živimo na pragu novog tisućljeća[2] u vremenu koje se prilično razlikuje od 20-ih i 30-ih godina XX. stoljeća u Njemačkoj i 40-ih u Europi. Iako je neprijatelj ostao isti, promijenjen je njegov nastup i taktika. Pojavile su se nove prijetnje i izdigli su se novi neprijatelji - ponekad zamjenjujući stare, ali su uglavnom rezultat iste bolesti. Današnji se "nacist" mora prilagoditi novim vremenima. Ova riječ ne zvuči baš najbolje, znam, ali je ipak prikladna za uporabu.

Fundamentalisti mogu biti poštivani kao lojalne legije vjernih sljedbenika, ali u stvarnom životu političke borbe, njihov rizik se ogleda samo u tome što se pojavljuju kao duhovi obučeni u predratne odore - impresivno kao perje, isto tako, izumrle ptice dodo. Svi tako obučeni nikuda neće stići i to bi mogla biti prava zamka za one koji mehanički ponavljaju taktike i strategije od prije pola stoljeća.

Možda zvučim brutalno pragmatično, međutim možda mogu utješiti fundamentaliste podsjećajući ih da ni Hitler nije imao previše vremena za reakcionarne nacionaliste svog vremena. Ostaci njemačkog carstava su u najboljem slučaju bili živopisni dio mimohoda prigodom Dana veterana. Brzo su nestali s političke scene iako su njihove vođe, kao što su Hindenburg i Ludendorff uživali osobno Führerovo poštovanje.

---

[2] Ovaj priručnik je pisan početkom 2000. godine

Sva pravila imaju svoje iznimke. I dok je Nacional Socijalizam svuda u svijetu potisnut, raste broj zemalja u kojima je naša ideologija zabranjena. Ovo, naravno, dovodi do dileme. Da li bi se trebali slijepo držati svojih principa i napustiti legalnost zbog podzemnog političkog rata? Ili djelovati kao vukovi u janjećoj koži (ili kao đavoli pod maskom kako bi to opisali naši neprijatelji)?

Trenutno nemamo baš mnogo izbora. NS pokreti u ovim prokletim narodima pseudo-demokracije najpodmuklije vrste, nemaju ni snage ni sredstava za otvoren rat nasilnog otpora. Zbog toga je preporučljiva ili infiltracija u već stvorene nacionalističke grupe ili stvaranje novih. Iako ovo može djelovati kao kontradikcija uvodnim rečenicama ovog poglavlja, NS utjecaj može obnoviti ove grupe i usmjeriti ih naprijed na pravo bojno polje. Čvrsti "nacisti" koji ne pristaju na bilo kakav razvodnjeni demokratski oblik borbe, i dalje imaju opciju *otpora bez vođe* i izravne akcije. A ako ZOG odluči zatvoriti čak i demokratsku opoziciju, onda nam ne ostavlja nikakav izbor. (Ipak ima puno priručnika za gerilski rat ...)

Organizacijski aspekti biti će detaljno obrađeni u slijedećem poglavlju. Kao zaključak ovog poglavlja mogu samo reći da je naše uvjerenje Nacional Socijalizam. To je ideja koja živi i raste u našim srcima i glavama - iako uvijek ne može biti u našim političkim programima.

Drugo poglavlje: ORGANIZACIJA

Ovo je bez sumnje najbitnije poglavlje u knjizi i isto tako ga je bilo najteže napisati, ne samo zato što je ova tema bila toliko zanemarivana već i zato što sadržaj ovog poglavlja može biti presudan.

Trebalo bi se najprije pozabaviti našom "majčinskom" organizacijom, Ian Stuart-ovim *Krv i Čast* pokretom. Sada postoje ogranci ili divizije pokreta u većini Bijelih zemalja. U nekim je pokret jak dok je u drugim nešto malo više od poštanskog pretinca i par hrabrih momaka. U nekoliko zemalja je manje ili više zabranjen, a bar u dvije je podijeljen na suprotne sekcije (u jednoj zbog političkih, a u drugoj zbog ,uglavnom, osobnih razloga).

U pravilu, *Krv i Čast* pokret je organiziran kao mreža čije su aktivnosti uglavnom zasnovane na *otporu bez vođe* (Leaderless resistance). Izuzetak je Njemačka, gdje su *Krv i Čast* suborci vjerojatno iz etničkih i tradicionalnih razloga odabrali klasičnu i tradicionalnu organizacijsku strukturu s dužnosnicima i članstvom. Ova slobodna forma organizacije je ujedno i snaga i slabost *Krv i Čast* pokreta. Dok s jedne strane to otežava uništenje pokreta od strane ZOG-a, s druge strane lako dovodi do konflikta i konfuzije. Osnivač pokreta, Ian Stuart Donaldson iz slavnog Skrewdriver-a, bio je rođeni vođa, ali je pokret vodio više svojom karizmom i idealizmom nego paragrafima i zapovijedima. Nakon što je stradao (vjerojatno od strane ZOG-a) nitko nije mogao voditi pokret kao što je on to znao. Rezultat toga bila je ideološka i osobna podjela unutar pokreta. To situaciju nije učinilo boljom, tako da su to pop zvijezde i profiteri iskoristili u osobne ljigave svrhe.

Britanija danas ima dvije suprotstavljene *Krv i Čast* grupe i obje tvrde da predstavljaju političko nasljeđe Ian Stuart-a. Iako su u ovaj razdor sigurno uključena i osobna neslaganja, on je suštinski politički. Oportunisti vide *Krv i Čast* kao običnu glazbenu organizaciju koja pomaže narodnim nacionalističkim strankama, dok radikalni - povezani s *Combat 18* - ističu politički profil *Krv i Čast* pokreta kao Nacional Socijalističke organizacije. Naravno, postoji mnogo WP bendova povezanih s oportunističkom strujom i izraženo u brojkama - barem za sada - izgleda da su u prednosti. Mada, brojnost izražena u stotinama malo znači a i rock zvijezde dolaze i odlaze. Važniji je politički utjecaj i kvaliteta ljudstva. Radikali imaju jako uporište u Skandinaviji kao i u cijeloj Istočnoj Europi, dok oportunisti imaju poslovne veze s Njemačkom (koji nisu protiv radikalne struje) i sa ostacima švedske otpadničke grupe. Unatoč tome što se dosta dobrih ljudi - iz ne tako dobrih razloga - okuplja u sigurnom komforu glazbene manije oportunista, ja za njihovo zabavno poslovanje nemam vremena. Oni mogu misliti da su sretni u mirnim vodama nacionalističke politike, ali kada ZOG odluči prodrmati brod - kao što se desilo u Švedskoj i Češkoj Republici - većina njihovih izvođača i publike poderati će pete bježeći iz straha brzinom većom od brzine pop zvuka.

Svrha *Krv i Čast* pokreta mora biti privlačenje i aktiviranje mladih bijelaca preko White Power glazbe i drugih White Pride kulturnih aktivnosti uz Nacional Socijalističko političko usmjeravanje. Te sljedbenike zatim treba uvesti u postojeće političke stranke / organizacije NS provenijencije. Tamo gdje takve organizacije ne postoje, *Krv i Čast* bi ih trebao ustrojiti ili nastaviti rad isključivo kroz *Krv i Čast* pokret.

Unatoč svojim manama, model mreže je i dalje najbolja i provjerena alternativa - bez samozvanih "vođa", bez članskih iskaznica; vođena naprijed elitom aktivnih idealista i ujedinjena zajedničkom vezom svrhe i cilja.

Nacional Socijalističke organizacije

Ukratko smo se dotakli organizacijskih pitanja u prvom poglavlju o ideologiji. Ovdje ćemo nastaviti razvijati tu temu.

Dok je *Krv i Čast* primarno borbena jedinica mladeži, NS organizacija s kojom je *Krv i Čast* divizija povezana mora težiti svim starosnim dobima i koncentrirati se na tradicionalni politički rad kao što su: edukacija, propaganda, stvaranje nacionalnih i lokalnih ogranaka i sudjelovanje u općem političkom životu i borbi "našeg" društva. Ovakve organizacije postoje još od kraja Drugog svjetskog rata ali su vrlo malo ili uopće nisu napredovale. Zbog čega? Glavni razlog za nedostatak napretka ovih javnih NS organizacija i stranaka je njihovo naivno uvjerenje u vlastitu ispravnost. Unatoč mojoj mržnji prema demokraciji, oni i dalje vjeruju u mogućnosti koje ona pruža. I, kada se dogodi neizbježno: ZOG uzvrati udarac, grupe upoznaju državni teror sa impotentnom ogorčenošću i patetičnim jadikovanje. Gubitnici ne privlače pobjednike. A ZOG tako vodi namještenu, nepobjedivu igru. Kada se NS stranke suoče s ovom činjenicom, one ili padaju u frustraciju ili se pokušavaju distancirati od vlastitih ideja, izdajući svoje ideale za par ustupaka demonske demokracije. Naravno, sve je to uzalud. Ljudi nisu tako glupi. Ako ne žele podržati iskrenog Nacional Socijalistu, neće prihvatiti ni neiskrenog. A ako bi, unatoč svemu, to i htjeli, medijske krtice ZOG-a će se dobro potruditi

da njihovu prošlost prikažu u punom svjetlu masi kojoj se ova "NS" organizacija pokušava dodvoriti.

Nacional Socijalistička organizacija mora izbjeći mamce i zamke demokracije. Kao Nacional Socijalisti moramo znati da današnja takozvana demokracija ne funkcionira i da nije ni stvorena da bi funkcionirala. Stvorio ju je ZOG. Tu nismo ni pozvani niti smo dobrodošli. A ako nam se i dopusti da se priključimo masonskom / Mojsijevu plemenu demonskih mafijaša, protiv nas su uperena sva sredstva političkog terora koje je ZOG stvorio kao naopaku povijest. Nemamo nikakve šanse. U najboljem slučaju gubimo sva sredstva u uzaludnom pokušaju da "dobijemo" šaku glasova. U najgorem slučaju gubimo i kredibilitet i čast u fatalnom pokušaju prevare vječnog prevaranta. U oba slučaja mi ne samo da gubimo - mi smo izgubljeni a sa nama i naša rasa.

Naše se organizacije trebaju usmjeriti na potpuno drugačije stvari, a ne da igraju po pravilima Talmud demokrata. Naši zadaci su ogromni a sredstva ograničena. Od najveće važnosti je da se ponovno fokusiramo na prave prioritete.

U "prošlim" danima (1945-1975) NS i fašističke organizacije su bile ekskluzivna mjesta (nažalost po broju ljudi a ne po sredstvima) gdje se na pridošlice gledalo sa sumnjom i nepovjerenjem. Strah od Tajne službe ili crvene infiltracije održao je novačenje na niskoj razini a politički "incest" je ove organizacije i "stranke"degenerirao. Ta vremena su bila obilježena opsesijom neprijateljskog progona i vlastite savršenosti (zvuči židovski ...). Ako nisu nestale zbog nedostatka sredstava, izumrle su nakon smrti svojih vođa ili su bile zabranjene zbog nasilja ili zbog upotrebe zabranjenih simbola. Ove organizacije i dalje postoje kao privatni klubovi za ostarjele i ogorčene ljude iz prošlosti.

Ovo će se sve promijeniti napretkom britanskog Nacionalnog Fronta (NF), od kojeg su potekli WP rock i *Krv i Čast*. Svi su bili pozvani da se pridruže. Malo obrazovanja i još manje stege, bila je to igra brojki. Ali, kako je došlo, tako je i otišlo. Uslijed unutarnjih svađi, proisteklih iz nedostataka ideološke orijentacije kao i borbe oko sredstava moći, NF se raspao. Formirana je "nova" stranka (Britanska nacionalna stranka) koja je imala iste probleme.

U Švedskoj, otvorena Nacional Socijalistička organizacija, Nacional Socijalistički Front (NSF), iskusila je iste simptome. NSF je nesumnjivo najuspješnija NS organizacija na svijetu nakon ubojstva George Lincoln Rockwell-a, vođe Američke nacističke stranke. Novačenje među mladima je bilo primarno i razni sastanci i koncerti (koje je organizirao *Krv i Čast*) brojali su oko 100 do 200 pristalica između 15 i 25 godina - unatoč unutarnjoj tajnosti i vanjskom policijskom maltretiranju. Postojao je stalni priliv novih mladih i perspektivnih ljudi. Mada je i pored više ritualnih skupova i WP koncerata malo toga bilo ponuđeno samom članu. A u isto vrijeme, mladići i djevojke iz pokreta najvjerojatnije su pod stalnim pritiskom od strane roditelja, prijatelja, kolega ... zbog svog političkog angažiranja. Tim ljudima je potreban čvrst temelj za svoja uvjerenja što se, na političkom nivou, odnosi na ideološku edukaciju a, na osobnom, na prijateljstvo među braćom i sestrama po oružju.

Činjenica je da je većina novaka pokretu prišla prije zbog utjecaja prijatelja nego zbog političkog stajališta. Ovdje postoji rizik od domino efekta. Ako prijatelj odluči, iz bilo kojeg

razloga, prekinuti članstvo, postoji veliki rizik da on ili ona neće otići sami. Nažalost, osim vatrenih govora na redovitim memorijalnim koncertima, nije bilo i još uvijek nema organizirane ideološke i političke obuke. A društvene veze potrebne za održavanje duha zajedništva uglavnom se sastoje od privatnih zabava i okupljanja u pubu. Tako da je za rušenje ekipe potrebno samo da središnja figura posrne i da se tada ostali nađu u divljini kao lagan plijen bijesnih roditelja, negativnih momaka i djevojaka i ne-političkih prijatelja. Nedavno su švedske ZOG novine objavile seriju članaka mržnje s ciljem da socijalno žigošu NS aktiviste. To je rezultiralo nezakonitim otkazima, izbacivanjem iz sindikata i nasiljem usmjerenim protiv "razotkrivenih nacista". U takvim vremenima, jaka uvjerenja i podrška drugih Nacional Socijalista od presudnog su značaja.

Ako NSF preživi ova iskušenja, trebalo bi naučiti lekciju za budućnost. A sve druge NS organizacije bi trebale pažljivo proučiti ovaj slučaj jer on jasno ukazuje na potrebu za kombiniranjem zajedništva i ideološke svijesti NS organizacija starih vremena i aktivne strategije novačenja modernog NS pokreta. Jedno bez drugog jednostavno ne funkcionira - ili bar ne na duži period. A naša borba za konačnu pobjedu ne samo da će biti teška već će zasigurno biti i vrlo duga.

Društvene aktivnosti, kao što su koncerti i zabave, moraju biti redovito organizirane da bi ljudi ostali unutar jedne ekipe. Ovakve aktivnosti ne samo da smanjuju iskušenja "vanjskog svijeta" već i privlače nove novake. Ali njima je, kao i "staroj gardi" potrebno više od zabave, igara i pompoznih memorijalnih rituala. Edukacija kroz ideološka predavanja, kao i borbeni zadaci na demonstracijama, mimohodima ... su neophodni ne samo zbog same organizacije već su od vitalnog značaja i za formiranje pojedinca kao pravog političkog vojnika.

Stvoriti organizaciju je jedno, a znati što s njom učiniti je nešto sasvim drugo. Jasno smo stavili do znanja da svrha NS organizacije nije da se igra parlamenta s "demokratskim" ološem. To bi bilo uzaludno i samo-destruktivno. Što bi onda trebalo uraditi?

Primarni zadatak NS organizacije sada je da novači, okuplja i aktivira one Nacional Socijaliste koji već postoje u narodu. Znamenke mogu varirati od zemlje do zemlje, ali se svakako mogu izraziti u tisućama, ako ne i više, u "nerazvijenim" zemljama. Mnogi su pronašli svoju vjeru kroz vlastite napore - što se odnosi na usamljenike koji čekaju ozbiljnu alternativu. Druge su iznevjerila jedva postojeća ili ograničena NS angažiranja - razočarani suborci su se (u najboljem slučaju) povukli u *otpor bez vođe* ili su (u najgorem slučaju) prihvatili običan život prosječnog čovjeka. Ove ljude možemo pridobiti samo snagom i profesionalizmom. A kada se to dogodi, oni će činiti jaku potporu sa iskustvom i snagom volje.

Arogantan stav prema ovim ljudima kao da su gubitnici koji su se predali je razumljiv ali i često nepravedan i licemjeran. Mnogi lajavi mladi "nacisti", koji su bili na vodećim pozicijama, kada je postalo gusto, razbježali su se kao štakori - većina se nikada više nije pojavila, osim možda u trač rubrici ZOG medija.

Građenje nove NS organizacije nije lagan zadatak, ali se više preporuča nego pokušaj da se udahne život ustajaloj i polumrtvoj organizaciji jer je stara organizacija možda već

otjerala i udaljila ljude od sebe svojom neaktivnošću (ili, nažalost, glupošću). Takva organizacija zasigurno ima i mumificirano vodstvo koje nije voljno za promjene zbog osobnog nedostatka snage i rizika da se nešto realno uradi. Međutim, u nekim slučajevima se radi o već postojećoj i funkcionalnoj skupini koja zaslužuje podršku i ima potencijal za budućnost.

Da bi se osigurao priliv novih i "starih" novaka i da bi se oni zadržali, građenje infrastrukture organizacije je podjednako važno kao i vanjske aktivnosti (sastanci, demonstracije, mimohodi, prodaja materijala, dijeljenje letaka ...). Ustrojavanje glavnog stožera, tiskare i sl.. spašava pokret od bojkota - bilo da se radi o tiskanju propagande ili iznajmljivanju dvorane za sastanke - i osigurava da operacija teče glatko i relativno neovisno od bilo kojeg izvora na koji ZOG može utjecati. Nažalost, samo nekoliko organizacija svoj dio operacije prihvaća kao ozbiljan posao. Ovo je otvorilo put profitirajućim parazitima koje motivira pohlepa i ne opterećuje ih politički rad ili "Naci" stigma. Naravno, važno je da se pokret riješi ovih pijavica, ali iskreno rečeno, često se sam pokret otvara za sve izrabljivače zbog vlastitog nedostatka interesa ili zbog nedostatka sposobnosti vezanih za novac. U nekim slučajevima je pametnije udružiti se s poštenijim poduzetnicima gdje obje strane mogu biti na dobitku. Proizvodi privatne inicijative su uglavnom visokog standarda i određene propagandne vrijednosti. Ovo ne treba poricati. A s druge strane, ovi biznismeni žive od ljudi koji podržavaju pokret. To se odnosi na ljude iz osiguranja na isplativim koncertima i na potrošače "Naci" robe. Makar dio ovih prihoda trebao bi dobiti i pokret. U mafijaškim krugovima ovo bi bilo označeno kao reket, a u religioznim kao donacija.

Bilo kako bilo, nemoguće je spriječiti NS pokret da proizvodi svoju robu. *Krv i Čast Skandinavija* kontrolira tiskare, nakladničke kuće, glazbene kuće i narudžbe preko pošte. Ovo je dobro došlo organizacijama kao što je već spomenuti N.S.F. U kasnijim danima slave, britanska divizija je osnovala vlastitu političku organizaciju (National Socialist Alliance) i prvu britansku i politički kontroliranu izdavačku kuću (I.S.D.). Zbog "engleske bolesti" ogovaranja, intriga i unutarnjeg rata, NSA se raspala.Izdavačka kuća ISD koja je predstavila bendove kao što su Warlord, Ken + Stigger i Squadron bila je sabotirana pohlepom nekih umišljenih pop zvijezda koje su ublažavale svoje poruke kako bi uživali u sjajnim koricama i velikim honorarima komercijalnih tvrtki. Pošto je britanska WP scena vraćena tamo odakle je i potekla (u ruke njemačkih poduzetnika), skandinavska *Krv i Čast* divizija je počela pomagati radikalnoj frakciji britanskog *Krv i Čast* pokreta u obnovi ISD. Ovo je priča nastala iz užasnog konflikta između osobne pohlepe i političkog amaterstva.

U nekoliko zemalja *Krv i Čast* pokret je stigao daleko u izgradnji komercijalnog servisa. To je i razumljivo s obzirom da je *Krv i Čast* pokretu glavna meta mladež, a njegove glavne aktivnosti se kreću oko White Power glazbene scene. Na ovo ne treba gledati kao na sukob interesa. Glavni cilj *Krv i Čast* pokreta je da pomaže NS organizacijama, a jak i vitalan *Krv i Čast* pokret od velike je važnosti za NS stranku jedne zemlje.

Međutim, ne vide baš svi stvari ovako. Tragična priča o prekidu veza između stranke i *Krv i Čast* dolazi iz Danske. Ovdje je lokalni ogranak pokreta *Krv i Čast* aktivno podržavao i pomagao Danski Nacional Socijalistički Pokret (DNSB). Mimohodi u čast Rudolf Hess-a

1997. i 1998. godine u Köge -u i Greve-u ne bi bili održani da nije bilo ljudi iz *Krv i Čast* pokreta (danskog i švedskog). Zbog potpuno neutemeljenog straha da će *Krv i Čast* preuzeti DNSB, njegov vođa, Jonny Hansen, je zahtijevao da se Danski *Krv i Čast* rasformira. Pošto se to nije desilo, on je izbacio sve članove koji su bili povezani s pokretom *Krv i Čast* i prekinuo je svaki daljnji kontakt s *Krv i Čast* vodstvom - uključujući i suborce koji su godinama radili i žrtvovali se za Hansen-a i njegovu organizaciju. Rezultat svega ovoga je da je *Krv i Čast* ubrzo postao jedina aktivna i vodeća NS grupa u Danskoj, dok se DNSB pretvorio u malu organizaciju patetične neaktivnosti. 1999. godine *Krv i Čast* je održao vlastiti mimohod u čast Rudolf Hess-a, dok je DNSB morao otkazati planove zbog nedostatka ljudi. Svjesni ovoga, Crveni su odlučili napasti svim silama stožer DNSB u Greve-u. Dosljedni svojoj kukavičkoj prirodi čuvali su snagu dok iz kuće nisu izišli svi NS aktivisti. Primijetivši brigadu naoružanih terorista spremnih da uđu u kuću, nakon neuspješnog pokušaja trovanja psa čuvara, Jonny Hansen je bio primoran osobno rastjerati crvenu bandu. Četiri komunistička vojnika teško su povrijeđena kada je Hansen, poput tenka, uletio u crvenu rulju svojim osobnim vozilom! On je sada optužen za pokušaj ubojstva i mogao bi biti zatvoren na nekoliko godina. Njegov "zločin" je to što je branio svoj posjed, ali može očekivati malo razumijevanja i još manje milosti od pravnih lešinara ZOG-a.

Pouka ove tužne priče je jasna. Da DNSB nije glupo prekinuo veze sa svojim prijateljima, i dalje bi imao dovoljno ljudi, ne samo za demonstracije i mimohode, već i za obranu svog stožera. Ispostavilo se da je Hansen ostao sam a i teret obrane je punom težinom pao na vođina leđa. Ovakva situacija s tragičnim posljedicama je neprihvatljiva. Mi se ne ljutimo i svo naše suosjećanje i solidarnost upućeni su Hansen-u. Ali ne možemo se ne zapitati da li Jonny-u u ćeliji nedostaju legije C18 gladijatora, *Krv i Čast* skinheads-a i patriotskih huligana kojima je on sam uskratio šansu da svoju snagu i vrijeme posvete DNSB-u.

Organizacijske strukture

Mreža, otpor bez vođe, edukacija, društvene aktivnosti - sve su to prilično apstraktni pojmovi. Kada se radi o svakodnevnom vođenju organizacije - bilo da je u pitanju *Krv i Čast* ili NS stranka - potrebne su nam strukture isto kao i ideali, ideje, strategije i taktike.

U početku poslijeratnog perioda postojale su uglavnom dvije vrste organizacijskih struktura. Intelektualci, društveni klubovi i organizacije s poštanskim pretincem uglavnom su imale izvršni odbor s "vođom" koji nije bio ni nalik klasičnom fašističkom Führeru. Ponekad su se njegovi (rijetko, njeni) kvaliteti ogledali u nekoj akademskoj tituli, a nekad se to odnosilo na račun u banci. Dosta malih operacija uglavnom intelektualnog tipa, financirao je sam vođa. (Jedan slučaj vrijedan spomena koji se izdigao iznad ostalih je Oswald Mosley-ev pokret -Union Movement- i to ne samo zahvaljujući društvenom položaju i osobnom bogatstvu već i zbog njegove hrabrosti, karizme i iskustva). Postojao je također i "luđački rub" s samoniklim i limenim "Führer-ima" koji su se pojavljivali i izazivali šokantne potrese a zatim su nestajali - ili u sigurnost običnog života ili pod okrilje zatvorskog sustava (ponekad čak i u ludnicu!) ili u podzemlje KGB - a, CIA-e i Mossad-a. Postoje, naravno, i neki važni

izuzeci. Jedan od njih je Američka nacistička stranka (ANP) George Lincoln Rockwell-a, a drugi je švedska Nordic Reich Party (NRP) vođena vjernim i stabilnim Nacional socijalistom Göran Assar Oredsson-om. U nekim slučajevima, obje kategorije nisu uspjele ostvariti pravi uspjeh, mada su organizacije kao što su ANP, Union Movement i NRP ostavile značajan trag u NS povijesti i poslužile su za novačenje današnjih NS veterana.

Zadnji pokušaj da se stvori Führer bio je od strane NSF-a u Švedskoj. Napori da se stvori kult oko mladog "nacista" Anders Högström-a bili su uzaludni, dijelom zato što Šveđani nisu pogodan tip naroda za "načelo vodstva", a i zato što je Högström bio više "izabran" nego što je on to zaista zaslužio svojom kvalitetom i ambicijama. Sve je propalo kada je "Führer" otkriven u javnosti u velikoj novinarskoj kampanji protiv švedskih Nacional Socijalista. Unatoč ranijoj hrabrosti Högström se nečasno povukao i NSF sada vodi odbor sastavljen od dokazanih aktivista - tužnije ali mudrije.

Organizirati NS pokret 2000. godine oko svevladajućeg vođe nije preporučljivo. Naši ljudi ne posjeduju kvalitete pravog Führer-a a ni mentalitet da prihvate jednog takvog apsolutnog vladara. Dok je za *Krv i Čast*, zbog karaktera i aktivnosti, najbolje da ima opušteniju formu organizacije, NS stranka mora biti organizirana na tradicionalan način - bar dok može legalno funkcionirati. Iako smatram da je Führer-stil vodstva nepodesan za današnje NS organizacije, nema potrebe ići u suprotnu krajnost. Nažalost, naši ljudi imaju tendenciju da, kada demokracija uhvati korijena, naprave popriličnu gužvu.

Ovo je bolest koja uglavnom muči ne-NS patriotske stranke narodnjačkog tipa, ali, svejedno, treba biti na oprezu. Kap zdrave arijske demokracije više je nego dovoljna. Ne treba praviti parodiju od ionako već tragi-komičnog sustava. Svrha ove knjige nije da analizira i iznosi točan odnos između autoriteta i demokracije. Svaka bi organizacija trebala na ovome raditi, uzimajući u obzir sve aspekte - tradiciju, situaciju, karakter članstva i vodstva, lokalne zakone - gdje bi učinkovitost i snaga bile od glavnog značaja.

Godine koje dolaze

Ako su učvršćivanje naših pozicija novačenjem već postojećih Nacional Socijalista i građenje moderne infrastrukture zadaci današnjice, što treba raditi u budućnosti? Svrha vođenja NS organizacije - *Krv i Čast* pokreta ili neke NS stranke je pridobiti utjecaj i potpunu moć za pokret i njegovu ideologiju. To nije baš lagan zadatak i definitivno neće biti završen u bliskoj budućnosti. Snovi o brzom uspjehu - bilo preko glasačke kutije ili preko nišana - pogrešni su koliko su i opasni. Nada da će te pridobiti ljude laganim rješenjem (ili iluzijama) može vam donijeti popularnost za kraći vremenski period, ali će ljudi uskoro ili prozreti vaše fantazije ili će otići razočarani i isfrustrirani nedostatkom značajnijeg napretka. Kao Nacional Socijalisti moramo se suočiti s realnošću i naučiti živjeti s njom. Pred nama je dug put. I bolje je da od samog početka imamo pravu obuću za to, znači, čizme a ne natikače.

Ne može se sa sigurnošću reći da li ćemo pobijediti ili izgubiti. To je tužna činjenica. Što god da se desi, jedina nam je utjeha da smo obavili svoju dužnost, a ako u svojoj namjeri ne uspijemo, cijeli svijet će izgubiti. Nema nikakvih šansi da Cionisti mogu vladati svijetom

bez civilizacijskog i stabilizacijskog efekta arijske rase. Tada bi se i Izabrani ugušili u blatu, a zemlja bi bila naseljena izumirućom vrstom ljudi nižeg ranga koji bi bili rastrzani bolestima, ošamućeni ogromnim teretom osakaćene civilizacije zbog povratka zakona džungle.

Ali još uvijek imamo šansu pobijediti. Imamo lijek za bolesti zemlje. Ako budemo uspjeli naći recept za napredak i put do moći, onda nam preostaje još samo da izdržimo do konačne bitke. Da li će NS pokret biti inspiracija, katalizator, idejni nositelj ili glavna snaga nacionalne revolucije, nemoguće je reći. Bez obzira na sve, svaki NS pokret Bijelih naroda ima dužnost provoditi u djelo svoje ideje i da se, tražeći potporu i dijeleći znanje s nacionalnim revolucionarnim snagama drugih zemalja, koncentrira na stvaranje vlastitog pokreta i strategije koja odgovara situaciji u zemlji.

Religijske / kulturne organizacije

Postoji dosta organizacija ovog tipa, i "poganskih" i "kršćanskih". One uglavnom i iz očiglednih razloga ne surađuju dobro. Ipak, naći će te pristaše oba tipa ujedinjene u političkim organizacijama i strankama. Ja sam nešto što se može opisati kao agnostik i na sreću svrha ove knjige nije da se bavi vjerskim pitanjima. U Americi postoji duga tradicija kršćanskog arijstva kao i popularan trend usmjeren ka Odinizmu. Iako je prva kategorija politički jača i aktivnija, druga je od veće kulturološke vrijednosti za našu stvar i vraća naše ljude korijenima. Neki od najboljih NS časopisa posvećeni su različitim religijskim aspektima ili kulturi "Wotanism"-a (moram naglasiti da taj termin slabo koristim). Kao što je rečeno, ne želim umanjivati važnost uloge koju su neke skupine, kao što su Identity Christian, Aryan Nations i Ku Klux Klan, odigrale u ujedinjenju Bijelih aktivista diljem Amerike i Europe.

Ove religijske i kulturne organizacije igraju važnu ulogu u NS borbi. Ipak, ni religijski fanatizam i fantazije, ni opsjednutost poviješću i kulturnim mitovima ne bi nam smjeli skrenuti pozornost sa suštine naše borbe, a to je politička borba za opstanak naše bijele rase.

Ne-NS Organizacije

U suštini, ima četiri načina na koji se Nacional Socijalisti i nacionalni revolucionari mogu nositi s ne-NS patriotskim ili nacionalističkim organizacijama:

1.Ignorirati ih.

2.Suprotstaviti im se.

3.Surađivati s njima.

4.Pridružiti im se.

Izbor ovisi o političkoj situaciji u Vašoj zemlji, od toga da li su NS organizacije legalne ili zabranjene; da li postoji neka uspješna ne-NS organizacija koja nam može biti korisna; da li je prijateljski ili neprijateljski nastrojena prema našoj ideologiji; da li je obična narodnjačka, vrlo patriotska ili zapravo nacionalistička.

Ako su NS organizacije još uvijek legalne, preporučio bih da se NS pokret koncentrira na vlastite aktivnosti i da ignorira ne-NS "alternativu", uglavnom zato što su nam ljudi i koncentracija potrebni za naš smjer. Drugi razlog je taj što je NS organizacija uglavnom mnogo manja od patriotske stranke koja funkcionira u okviru sustava i ako privuče previše pozornosti može se dogoditi da povede slabije u veću i "glamurozniju" i definitivno sigurniju alternativu - unatoč ovim NS argumentima koji su protiv toga. Ovo se uglavnom odnosi na mnoge narodnjačke stranke u Zapadnoj i Istočnoj Europi.

Mada, postoje iznimke. Ako je ne-NS grupa (otvoreno ili tajno) prijateljski nastrojena prema našoj grupi, trebalo bi uspostaviti neku vrstu suradnje. Ta suradnja bi, vrlo vjerojatno, bila diskretna, jer bi svaka ne-NS patriotska stranka ozbiljno uzdrmala svoj "imidž" u očima demokracije surađujući sa "zlim nacistima". Nacional Socijalisti bi također trebali biti na oprezu. Previše bliski odnosi bi mogli, kao što je ranije rečeno, neke oportunističke elemente odvojiti od Nacional Socijalizma i odvesti ih pod okrilje demokratskog društva. Najpoznatiji primjer stranaka koje se mogu svrstati u ovu kategoriju su britanski NF i BNP, francuski FN i njemački NPD i Volksunion.

Ako ne-NS organizacija nije samo ne-Nacional Socijalistička već se i aktivno suprotstavlja toj ideologiji i koristi se pseudo-nacionalizmom, ne treba napominjati da je aktivan stav protiv takve stranke od najvećeg značaja. Što je ta stranka uspješnija, to je potrebnije prikazati je onakvom kakva doista jest: politička prijevara koju vode politički lažljivci i prevaranti. Primjer za ovo je stranka Jörg Haider-a u Austriji. Od samog je početka lukavo iskorištavao nacionalističke osjećaje i argumente a kada je došao na visoku poziciju, brzo se prodao. Prije nego što se potpuno razotkrio, prevario je dosta iskrenih nacionalista NS i ne-NS varijacije.

Možda će doći vrijeme kada će potpuna suradnja biti neizbježna. Ako je Nacional Socijalizam zabranjen i ne postoje druge – više podzemne - opcije, priključivanje ne-NS organizaciji može biti prihvatljivo. Postoji, naravno, i mogućnost da se stvori vlastita alternativna organizacija - građena od Nacional Socijalizma, ali vođenje ovakve organizacije može biti jako teško. Možete izgubiti onu jedinstvenu inspiraciju i privlačnost samog NS faktora, a mogućnost novih zabrana je uvijek nazočna jer ZOG može "definirati" Nacional Socijalizam manje-više onako kako mu odgovara.

Dodatne napomene

Spomenut ću još neke stvari vezane za strukturalna pitanja. "Demokratske" stranke vole dijeliti svoje organizacije po starosti i spolu. Teorijski bi se divizije mladeži i ženske grupe trebale ne samo skoncentrirati na te specifične ogranke već i funkcionirati kao posebni mehanizam za novačenje. Osobno držim da takva segregacija više odvaja mladež i žene od glavne organizacije, a samim tim i od važnijih političkih aktivnosti i odluka.

U okviru *Krv i Čast* pokreta, postojanje odvojene organizacije mladeži jednostavno bi bilo nemoguće. Prije svega zato što pokret uglavnom i čini mladež, a veterani koji su u

manjini, unatoč svom mladom okruženju i vlastitom "mladenačkom" duhu, nisu podesni za vođenje svakodnevnih aktivnosti organizacije kao što je *Krv i Čast*.

Da li bi trebala postojati posebna ženska grupa? U ovoj fazi, mislim da ne bi. Nedostaje nam obrazovano i profesionalno vodstvo i među muškarcima i među ženama. Uvijek postoji rizik da bi ljudi koji su stvarno potrebni središnjoj organizaciji dobili zadaću da vode žensku organizaciju ili front mladeži, svejedno. Ženskoj je grupi posebice potrebno dosta napornog rada zbog vrlo malog broja djevojaka i dama u okviru i oko našeg Pokreta u ovom trenutku. Zapravo, miješanje spolova je poželjno i zbog toga što nam je potrebno više ljudstva (bez obzira na spol) a i ne može se poreći moć žena u novačenju. Oprostite što zvučim "seksistički", ali koji bi se to ljudi priključili isključivo muškoj organizaciji?

Postoji također opasnost da se aktivna djevojka stavi na čelo malenog "ženskog fronta" čime se gubi njezina uloga u glavnoj organizaciji, a povećava rizik od njenog "premora" zbog prevelikog posla da bi se stvorilo nešto što se već pokazalo kao relativno uzaludnim u ovoj fazi.

Arijski muškarci i arijske žene međusobno se dopunjavaju i trebaju raditi zajedno. Ali, postoje slučajevi kada su muškarci učinili dosta propusta i žene preuzele inicijativu. Ovakve organizacije, naravno, imaju pravo postojati, također su se pokazale kao vrlo korisne u borbi našeg pokreta. Priznajem, ima ih malo ali bih volio istaknuti mrežu oko odličnog časopisa "Sigrdrifa" i WAU (Women for Aryan Unity) koje imaju ogranke u nekoliko zemalja, kao sjajan primjer valkyrianske moći.

Točno je da je NSDAP imao nekoliko grupa mladeži i ženskih organizacija, ali ovdje se radi o fenomenu koji se pojavio relativno kasno u razvoju ove stranke koja se od snažne grupe od 7 ljudi razvila u masovni pokret koji je, na kraju, osvojio potpunu i apsolutnu moć nad njemačkim društvom i narodom.

Kada dođe dan da nova NS stranka dosegne bar djelić te moći, onda ćemo ponovo pokrenuti ovo pitanje. Do tada bi trebali biti ujedinjeni i djelovati u jednom tvrdom pokretu, bez obzira na spol i godine, ujedinjeni isključivo našom voljom i sposobnošću za borbom.

Sa druge strane, ne-NS stranka koja sudjeluje u normalnom parlamentarnom životu, može imati koristi od takvog odvajanja. Ali ovakve stranačke strukture trebale bi se pojaviti kada za to postoji potreba, a ne zbog toga što na papiru djeluju impresivno.

Treće poglavlje: PROPAGANDA

Propaganda je neophodna da bi se pridobili novi ljudi zainteresirani za našu stvar. Također je potrebna da bi se drugim Nacional Socijalistima pokazala razina aktivnosti i profesionalizma koji je postigla naša organizacija. Zapamtite, u ovoj fazi to se može pokazati važnijim nego doprijeti do prividne i mitske "mase". I vjerojatnije je da postoji više neorganiziranih NS "veterana" nego što ima "novih" NS potencijala.

Zbog toga, većina naše propagande treba biti usmjerena na ljude poput nas. Ovo je obvezno za *Krv i Čast* jer uglavnom funkcionira u sredini koja je već manje-više Nacional Socijalistička. U ovoj fazi, ista pravila vrijede i za većinu drugih NS organizacija. One moraju novačiti ljude iz svojih krugova i nadograđivati temelj na onima koji su već očvrsnuli (ali su možda neorganizirani) nacionalni revolucionari.

Što se tiče ne-NS nacionalističkih ili narodnjačkih stranaka, glavni dio propagande trebalo bi biti usmjeren na široke narodne mase, da bi se pridobili ne samo članovi već i simpatizeri i glasači.

(U ovo poglavlje nisam uvrstio edukacijski materijal kao što su tečajevi i knjige. Naravno, naši neprijatelji i to ubrajaju u "propagandu" iako nije ni po semantičkoj definiciji, ni po karakteru).

Propaganda se definira po tipu i sadržaju. Postoje mnoge forme propagande ali one bi sve trebale predstavljati NS ideju - u bilo kojem pogledu i obliku. Evo popisa najčešćih propagandnih alata:

1.Letci i posteri

2.Novine, časopisi, fanzini

3.Compact diskovi (CD)

4.Video materijali

5.Internet

6.Koncerti

7.Skupovi/demonstracije/mimohodi

8.Radio/TV

9.Majice, Značke, prišivci, zastave, šalovi ...

Prijeđimo brzo preko ove liste.

Letci i posteri, u velikoj su mjeri, alati prošlosti. Novine i časopisi i dalje su utjecajni ali su zbog interneta izgubili dosta od svog značaja. Prema cionističkim izvorima postoji 20% šanse da završite na "naci" web stranicama ukoliko tražite informacije o "holokaustu". CD-ovi su, naravno, dio sadašnjice. Postoji sigurno više od tisuću različitih White Pride/RAC/Viking rock naslova, u preko dva milijuna CD kopija, ne računajući kopije na audio kazetama, "sprženim" CD-ovima i mp3 verzije. Video izdanja nisu dostigla tako velike brojke, ali su tvrtke poput NS88, Warrior Videos i Ainaskin izdale preko 100 naslova, od starih propagandnih video izdanja Trećeg Reicha do najnovijih koncerata. Plus legendarni ***Kriegsberichter*** serijal WP propagande u MTV stilu. Broj političkih skupova je, nažalost, sve manji u odnosu na WP koncerte. Neophodno je kombinirati ideološki element političkog skupa s jačim propagandnim učinkom rock koncerta, kao što to rade skandinavski *Krv i Čast*

ogranci. Uslijed manjka ljudstva, demonstracije nisu česte kao što bi trebale biti, a mimohodi su još rjeđi. Kombiniranje prikazivanja aktivizma i snage s atraktivnim podstrekom za novačenje kao što je koncert, pokazalo se prilično efikasnim. NS radio stanice postoje ali ih je malo i udaljene su. Najpoznatiji radio Oasen emitira svoj program iz stožera danskog NS pokreta. Postoje i radio postaje manje-više NS profila u Sjedinjenim Američkim Državama ali dosežu do malog broja ljudi i precijenjene su kao propagandno sredstvo. Što se tiče televizije, postoji odlična *"Race and Reason"* emisija na američkoj kabelskoj televiziji. Ali, u svjetskim okvirima, TV gotovo i ne postoji kao NS propagandno sredstvo. A pošto je značaj radija precijenjen, značaj majica, znački, prišivaka ... je definitivno podcijenjen. Ovdje se radi o "nacističkom modnom svijetu" koji formira mladež i šalje otvorenu ali jasnu poruku ljudima na ulici.

Za neke propagandne alate potrebno je više komentara.

"Distribucija propagandnog materijala" ranije je bila više ili manje sinonim za dijeljenje letaka. Velike tvrtke koje su pokrivale gradove i predgrađa propagandnim materijalom bile su znak učinkovitog pokreta. Ukoliko biste uspjeli pokriti neke zidove i prozore svojim (uglavnom provokativnim) posterima, to bi bio pravi uspjeh! Nažalost, potpuni efekt ovih napornih i skupocjenih operacija bio je minimalan, osobito ako se radi o naporima NS grupe. Potrebno je više od letka, uglavnom loše tiskanog - da bi se suprotstavili dnevnoj masovnoj propagandi ZOG novina. A šansa da se preko letka nađe ne samo neki "nacist" već i netko tko bi se uključio u akciju, bila je još uvijek mikroskopski mala. Za ne-NS stranku, koja sudjeluje na izborima, masovna distribucija letaka prije izbora uvijek ima smisla, ali bi za NS pokret druga sredstva trebala imati prioritet - i na financijskoj i aktivističkoj razini. Ipak, pažljivo planirani brzi napadi gdje se letci dijele u ograničenom području, mogu biti korisni, osobito ako se radi o nekom velikom događaju vezanom za bilo što, od nogometne utakmice do posjete neželjenih osobe. Ove letke ne treba dijeliti u milijunskoj nakladi, pogađanje pravih osoba gotovo će uvijek rezultirati velikom medijskom pažnjom. Mada će većina ljudi koji će otrčati do medija sa kopijom letka biti negativno nastrojena. To u suštini nije bitno ako je letak dobro sročen o nekoj aktualnoj ili u tom smislu kontraverznoj temi i ako je profesionalno napravljen. Dobra ideja je na početku letka ispisati adresu vaše organizacije krupnim, zadebljanim slovima a ne sitnim slovima na poleđini, kako je to uobičajeno. U tom slučaju postoji velika šansa da će adresa i poruka biti otiskana u velikim lokalnim novinama. Tako da bi to ispalo kao besplatna promotivna poruka koju će pročitati znatno više ljudi nego što bi to inače bio slučaj s vašom distribucijom. Naravno, poruka će na ovaj ili onaj način biti izokrenuta. Novinari i urednici nisu prijatelji patriotizma i Nacional Socijalizma. Ipak, oni koji su već educirani u našem smjeru prozreti će većinu, ako ne i sve, novinarsko smeće. A pojavljivanjem u novinama prikazujete se i prijateljima i novinarima kao aktivna postrojba.

Posteri uglavnom funkcioniraju na isti način, pa ne morate oblijepiti cijeli grad (mada bi fantastično izgledalo!). Nekoliko strateški dobro postavljenih postera imati će efekta. Pošto su posteri skupi i lake su mete crvenih noktiju (a pri tom ne mislim na nokte elegantnih dama), na sreću, možete se poslužiti starim trikovima miješanja ljepila s komadićima stakla i tako će te dodati krvav pečat bola svima njima.

Dok pravih novina u NS krugovima ima relativno malo (većina se izdaje u Sjedinjenim Državama kao što su *The New Order*, *NS Kampfruf*, *WAR* i *The Truth At Last* i izlaze skoro mjesečno ili dvomjesečno), časopisa i fanzina ima previše. Nažalost, previše ih iziđe samo jednom ili dvaput, a potom nestanu - kao i pretplata koju ste poslali na neki poštanski pretinac.

Ali budimo iskreni, postoje i neki dobri koji su nazočni već neko vrijeme. Američki *Resistance* i Švedski *Nordland* postavili su nove standarde što se tiče prezentacije, tiskani su na sjajnom papiru u boji. Ovo je naravno, u principu, odlično, ali u teškom svijetu NS-a može vam se odbiti o glavu. *Resistance* je privukao pozornost američke porezne mafije i bio je punom snagom napadnut od strane ZOG - a što je rezultiralo da se njegov bivši urednik preokrene i potpuno iziđe iz pokreta. Bilo je potrebno dosta dobrih ljudi, mnogo energije i veliki kapital da bi se ponovno pokrenuo. *Nordland* je bio još skuplji projekt i nije mu bilo od pomoći to što su mu čitatelji bili ograničeni na samo one koji razumiju Švedski jezik. Naravno, Švedska je imala dosta udjela u WP rock industriji i tržištu, ali to nije bilo dovoljno da se podmire troškovi takvog časopisa. Pravno uznemiravanje njegovih izdavača i medijska kampanja terora protiv potencijalnih kupaca dovele su do financijskog bankrota i političkog kolapsa. Sve pohvale stranih NS grupa i fanzina tada nisu bile od pomoći.

Što je pouka? Da, nadam se da nas je ovo naučilo da budemo realni, jer čak i da sakupimo sav novac koji posjedujemo nećemo napraviti časopis poput uobičajenom kapitalističkom standardu. Paleta boja i blistav papir donijeti će vam poštovanje i divljenje među svojima, ali po kojoj cijeni? Za časopis na engleskom jeziku to se može isplatiti, s obzirom na ogromno tržište. A za manje zemlje? Nema šanse. Potreba za redovitim stalnim izdavanjem je znatno bitnija od luksuza. Pri tome, ne mislim da bi trebali biti jeftini u izdavačkom smislu. Dobar izgled je važan ali samo do određenog stupnja. Sadržaj je, naravno, još važniji, kao i sredstva da bi se postojanje časopisa održalo. Ne bi trebalo zaboraviti da se kao nacionalni revolucionari možemo uskoro naći u vlastitom dvorištu tiskajući izdanja.Definitivno nema potrebe biti razmažen i dopustiti arogantnoj megalomaniji da izbriše zdrav realizam.

Naravno, urednik odlučuje o sadržaju naših novina. Potrebne su nam različite vrste tiska koje pokrivaju sve aspekte našeg uvjerenja, prije svega u duhu NS-a (tu riječ slobodnije koristim). Postoje neke dobre novine, časopisi i fanzini koji su iz jednog ili više razloga (dobri ili loši) ograničeni na ideju nacionalnog patriotizma ili čak populizma. Oni mogu sadržavati korisne informacije (osobito vijesti) i unatoč njihovim ideološkim oštećenjima zaslužuju pažljivo čitanje i godišnju pretplatu. Ali na ove novine treba gledati samo kao na dopunu NS novina.

Točno je da NS mediji često ne mogu doseći tiražu i redovitost manje kontraverznih časopisa, ali ono što im nedostaje u izgledu i broju izdanja uglavnom se nadoknađuje sadržajem. Ne treba zaboraviti na to da je prodaja NS novina važan i često neophodan izvor prihoda za NS grupu.

Posljednjih 5 godina, internet je zamijenio časopise kao glavno sredstvo komunikacije NS pokreta. Postoji veliki broj "Naci" web stranica koji su u stalnom porastu i uglavnom su

napravljene profesionalno sa odličnim sadržajem. E-mail je u velikoj mjeri doprinio da skupi i rizični telefonski pozivi kao i vrlo spora pošta, postanu bespotrebni. Postoje i chat kanali kao što je IRC na kojima ima dosta Nacional Socijalista. Chat može biti od koristi za upoznavanje ljudi i raspravu o politici, rješavanje problema i nesuglasica kao i za općenito zbližavanje među suborcima. Ipak, previše ljudi koristi ove kanale kao forum za ogovaranje i klevete, i kao za djetinjaste nepristojnosti. Amerikanci su u ovome najgori, ali ni Europljani nisu mnogo bolji, žao mi je što to moram zaključiti. Definitivno nam je potrebna "internet straža" koja bi iskorijenila infiltratore, te one problematične i perverzne osobe koji se "zabavljaju" krijući se u sigurnosti uglađenih "Naci" nadimaka.

Internet nam pruža beskrajne mogućnosti ali treba biti na oprezu. ZOG cenzori se stalno trude sabotirati slobodu na mreži. Uvežite se s istinskim borcima za slobodu i čuvajte naše pravo slobode izražavanja. To je naš zadnji ali najveći adut. Sa druge strane, ne treba ni precjenjivati utjecaj propagande, jer se tako neki povlače u mir i sigurnost svog kompjuterskog svijeta. Treba zapamtiti da bez pravog sudjelovanja i konkretnih aktivnosti, internet nije ništa drugo do virtualna stvarnost.

Sada ću govoriti o drugom propagandnom sredstvu, a to su Compact diskovi (CD). Prva White Power glazba (ne računajući borbene himne Trećeg Reicha) pojavila se 60-tih godina. I klanovski orijentirani pjevači kao što su Johnny Rebel kao i "nacisti" poput Odis Cochran & the Three Bigots snimili su albume i singlove klasične, zapadnjačke country glazbe s jakim Bjelačkim rasističkim tekstovima. Svi ovi nevjerojatni snimci danas postoje na diskovima, ali su skoro 20 godina lutali europskom NS scenom na kazetama osrednje kvalitete. Onda se pojavio Ian Stuart Donaldson i Skrewdriver i više skoro ništa nije bilo isto. White Power je ušao u svijet glazbe! U početku - izuzev par legendarnih singlova, Skrewdriver i ostali WP bendovi inspirirani "bijelom bukom" - britanskom i njemačkom - snimili su glazbu za popularnu njemačku punk izdavačku kuću Rock `O 'Rama. Kasnije je prva NS izdavačka kuća – Rebelles Européens - snimila seriju LP ploča sa sada već klasičnim bendovima iz cijele Europe, uključujući Dirlewanger, Lionheart i No Remorse. Tada je glazba još uvijek bila tek nešto više od uzbudljive novotarije. Pravi nalet je došao pojavom CD-a. Zvuk White Power glazbe i poruke arijskog ponosa našli su put do više tisuća ušiju bijelaca diljem svijeta. Stvarala se jedna nova mladenačka kultura!

Ovo je šansa koju su NS propagandisti čekali i, na sreću, zahvaljujući Ian Stuart - ovoj organizaciji *Krv i Čast*, nisu je propustili. WP glazbena mašinerija proizvodila je nacionalističke i NS CD-ove u konstantnom ritmu od početka `90-ih i postajala je sve profesionalnija i po izgledu i po učinku. Svaka Bijela zajednica ima WP rock fanove i WP izvođače. Različitost u glazbenom stilu također se razvija, uključujući oi!, Punk, rock, rock `n 'Roll, heavy metal, black metal, trash metal, death metal, pop, country & western, folk pa čak i techno.

Ovo zvuči kao bajka, zar ne? Nažalost, postoji i ona druga, tamna i ponekad ružna strana medalje. Desetci tisuća CD-a predstavljaju milijune dolara što privlači profitere. Zapravo, naši ljudi nisu biznismeni, ni po zanimanju ni po instinktu i u tome nema ničeg lošeg. Mnogi će čak reći da je to pozitivan dokaz idealizma. Međutim, ako imate posla s

velikim novcem koji potječe od multinacionalnog posla u usponu, onda ovaj nedostatak znanja, iskustva i poduzetničkog duha može nanijeti ozbiljnu štetu i našem rasuđivanju i samoj operaciji koju vodite. Naši ljudi možda nisu korporativnog tipa, ali nisu ni imuni na pohlepu i zavist. Brojne priče o konfliktima iz nacionalističke glazbene industrije govore tužnu priču o prekinutim prijateljstvima, gorkim razmiricama i agresivnim kampanjama. U ovom kaosu nastupa pravi profiter. Vođena požudom za novcem prije nego političkom ambicijom, vodeći organizaciju kao gladan biznis prije nego kao oštru političku organizaciju, ova osoba će najvjerojatnije završiti s dobrim profitom od prodaje CD-a. Ali, ne kažem da se ljudima koji posvećeno rade puno radno vrijeme to ne treba nadoknaditi. Temeljiti ovako veliku i važnu operaciju isključivo na ideološkoj ali povremenoj pomoći, pokazalo se kao katastrofalna odluka bazirana na pseudo-ideološkim fantazijama, prije nego na grubim životnim činjenicama. Ali ne treba zaboraviti i da je to NAŠA stvar, naša propaganda i na kraju krajeva i izvor naših prihoda koji dolaze od naših pristaša koji žele slušati našu glazbu i naše tekstove. Drugim riječima, imamo pravo na svoj dio. A točno je i to da veličina ovog našeg djela izravno ovisi od naše sposobnosti da ovaj posao napravimo kako treba. Onda neće biti mjesta za korporacijske džepare našeg pokreta.Ovo što ću reći možda neće biti politički korektno, niti je u duhu biznisa, ali dio krivnje mora pasti na same izvođače.

Postoje tzv. WP glazbenici koji se ponašaju jedva malo bolje od glazbenih prostitutki, trče od jedne do druge izdavačke kuće (uglavnom s manjim WP pečatom) kako bi dobili bolji ugovor ili luksuzniju produkciju - opsjednuti nečuvenim honorarima, spremni na prodaju i moralno i politički samo radi financijske dobiti. Naravno, umjetnike treba nagraditi za njihov rad, ali njihove potrebe nisu ništa važnije od potreba drugih suboraca - mnogi nikada ne dobiju ništa za svoje političke aktivnosti koje ih mogu koštati posla, obitelji i slobode. Mnogi od ovih idealista nikada ne iskuse vedriju stranu NS života: odlazak na mjesta bez rešetki na prozorima, biti pozdravljen od strane stotina ili tisuća fanova umjesto ljutih momaka u plavom ili crvenom, dobiti šansu svirati pjesme svog života umjesto biti skoro na smrt pretučen, dobiti besplatno pivo umjesto zatvorske kazne.

Lako je sjetiti se Ian Stuart-a, čovjeka koji je stvorio WP rock i osnovao *Krv i Čast* pokret. Izgleda da je nekima znatno teže ići koracima ovog ratnika, na pravom i uskom putu Arijskog ponosa, hrabrosti i požrtvovanja.

CD-ovi ne donose pokretu samo veliki izvor prihoda. Oni su vjerojatno isto tako i najvažnije propagandno sredstvo. Zbog toga treba istražiti i analizirati njegov sadržaj.Da li su svi WP tekstovi dobra propaganda? Prije svega, samo budale - ili ZOG tužitelji - ove tekstove shvaćaju doslovno. Oni ne predstavljaju političke programe, deklaracije ili zapovjedi, već kao i sve ostale vrste popularne glazbe predstavljaju vid zabave za određenu populaciju ljudi koji u tome nalaze spokojnost i - u našem slučaju - nadamo se, inspiraciju. Neki nacionalistički CD-ovi sadrže tekstove koji su krajnje nasilni i / ili rasistički. Drugi se jedva dotiču političkih tema. Možete birati od moći politike do strasti ponosa. *"Ako je Arijsko, onda je dobro!"*, trebalo bi biti osnovno pravilo. Ali, nažalost, to nije tako lako ...

Uglavnom, nisu CD-ovi ti koji uzrokuju neke probleme. Svi glazbenici daju sve od sebe i ja ne znam ni za jedan CD koji se izravno protivi našoj borbi. Možda se ne ide do kraja

ali su nacionalistički osjećaji uvijek tu. A ako nisu, onda ta glazba ne pripada kategoriji o kojoj pričam. Mene ponekad više brine razvoj benda ili izvor produkcije. Nažalost, postoji previše primjera bendova koji su sa svakim novim izdanjem ublažavali poruke u svojim tekstovima. To ne moraju biti neke drastične promjene ali na kraju postoji rizik od toga da se fanovima prenese mišljenje da radikalizam i osobito Nacional Socijalizam nisu tako dobra ideja. Izvođači mogu imati nekoliko razloga za ovo političko povlačenje. Izdavačke kuće mogu postaviti ovakve zahtjeve da bi se prilagodile zakonima te zemlje, što je razumljivo i prihvatljivo. Ali uvijek postoji šansa da je izvođač jednostavno promijenio stav - iz osobnog uvjerenja (u što najviše vjerujem) ili iz straha da bi mu ZOG mogao zagorčati život glazbenika.U takvim slučajevima, pjevač / bend više ne predstavlja pozitivan uzor ili izvor inspiracije. Naprotiv, mlađi fanovi bi mogli pratiti ovaj primjer i onda kukavičluk i oportunizam iznenada postaju vrline! Svrha svake propagande je voditi ljude ka nama a ne od nas. Naročito je gorko kad nekog tko je bio u "našim rukama" od nas odbijaju naši "saveznici".

Neki glazbenici stvarno ne mogu podnijeti pritisak i treba poštovati njihovu odluku kada žele iskreno nastaviti sa širenjem poruke patriotizma na nivou koji oni sami mogu podnijeti. Ali je potpuno neprihvatljiva glupost nekih tzv. NS bendova koji promiču ove izvođače za nešto što oni zapravo nisu. Bez obzira koliko je njihova glazba popularna ili koliko su oni profesionalni u scenskom nastupu, oni nisu (i uglavnom i ne tvrde da jesu) Nacional Socijalisti ili revolucionari i sigurno nisu vođe našeg pokreta - iako su neke srećom presavijene organizacije pokušale tako prikazati neke od najpopularnijih rock zvijezda. Jednostavno je odvratno kada neki prevaranti gladni profita namjerno pokušavaju depolitizirati našu glazbu kako bi izbjegli probleme sa zakonom i tako lakše prodali što više CD-a legalnim putem. Kada je jedna njemačka izdavačka kuća, koja je izdala CD-ove većine najvećih imena WP glazbe, iznijela svoj stav u sloganu *"Samo glazba, bez politike"* i otiskala ga na svojim prokletim CD-ovima, to znači da su stvari izmakle kontroli. Svojim djelima, ovi prepredeni trgovci, sebe su isključili iz naših krugova. Krajnje je vrijeme da naši izvođači ovo shvate i prestanu svirati sa otpadnicima.

Naša jedina šansa da vratimo kontrolu nad glazbenim tržištem je da naučimo kako profesionalno voditi taj posao. Od jadikovanja nema koristi. Mada, malo pritiska na one slobodoumnije elemente ponekad može biti neophodno. Ovo ne zvuči "lijepo" ali jednostavno ne smijemo dozvoliti da se naše glavno propagandno sredstvo pretvori u orijentalni sajam. A cijenu za to i onako će plaćati oni radikalniji. Dok revolucionari budu u sudnici, profiteri će se smijati cijelim putem od tvornice CD-a do banke. Kao što sam već rekao, ovo je naša stvar i s njom moramo naučiti živjeti i ne smijemo dopustiti da nam isklizne iz šaka zbog nemara i amaterstva. CD-ovi imaju dominantnu i spektakularnu ulogu u našoj propagandi. Malo manju ulogu ima internet koji je usko povezan sa glazbenom industrijom. Putem interneta možemo oglašavati naše proizvode i manje ili više slobodno se izražavati milijunima potencijalnih sljedbenika.

Izuzev nekih infantilnih zloupotreba chat kanala, pokret je na cyber kartu odigrao vrlo dobro. Koristiti internet lako je naučiti i minimalno košta i to su iskoristili mladi pioniri "Naci" prostora stvorivši veliku ponudu NS, nacionalističkih, revizionističkih i skinhead web stranica. Ovdje je doslovno nebo granica.

Mada ipak postoji "ali". Budite oprezni da vas skroz ne zavede taj cyber šarm. On nikada neće moći zamijeniti konkretnu, često manje uzbudljivu ali i opasniju aktivnost u realnosti ovozemaljske borbe. Lako je napraviti virtualni novi poredak, ali to nije ništa drugo do moderna verzija bajki, digitalni opis naših snova i nadanja. Može vas inspirirati, privući pozornost i sljedbenike ali je i dalje prividan. Prava borba zahtijeva krv, znoj, suze, požrtvovnost i naporan rad. Dakle, tu nema mjesta zaludama. A za ratnike, gladijatore i jurišnike koje mi tražimo, ne postoji kraći put, nema virtualnih zamjena, postoji samo surova stvarnost.

To nas dovodi do konkretnog i rizičnijeg poduhvata, naše nazočnosti i predstavljanja naših stavova javnosti. Pola stoljeća pisanja povijesti od strane pobjednika Drugog svjetskog rata i medijsko pokroviteljstvo ZOG piskarala, temeljito su programirali veći dio populacije. Mi nismo ni politički korektni niti smo dobri dečki u njihovim očima. Zapravo, oni nas uglavnom vide kao najveće zlo još od vremena pokojnog grofa Drakule. Ne svi, naravno, ali oni koji imaju tajne simpatije prema našoj ideologiji, drže ih dobro skrivene iz straha od gubitka društvenog statusa, a većina naših tzv. sljedbenika se i dalje ustručava aktivno, javno pokazati svijetu svoj NS stav. To znači da preostaje samo nekolicina hrabrih. Postoji dosta primjera sukoba manje grupe hrabrih "nacista" s ruljom crvenog šljama. Naša srca krvare za njih, ali moram reći da su, u većini slučajeva, njihove žrtve bile uzaludne ili čak i kontraproduktivne. (Ja ovo s pravom mogu reći jer sam i sam sudjelovao u nekoliko ovakvih neravnopravnih borbi). U ovom trenutku, javnost neće preferirati "naciste". Onda bi bar trebalo da ih se plaši. Javni poraz - bez obzira koliko ste se dobro pokazali - nije dobra reklama. Nitko ne voli gubitnike. I da budemo iskreni, tko bi osim političkog mazohista bio privučen porazom? Teško da ćemo tako povrijediti svoje neprijatelje a i tim Harakiri akcijama samo doprinosimo njihovoj jačini i samopouzdanju.

Spektakularne demonstracije i mimohode treba izvoditi s ljudstvom koje se može suprotstaviti faktoru rizika. Trebali bi imati bar poštenu šansu da dobijemo bilo koji ulični okršaj koji bi se mogao dogoditi. Ne moramo biti u većini (kao što to uglavnom i nije slučaj) ali bi trebali imati agresivnu želju za pobjedom (a uglavnom je imamo). Posljednjih godina, s priljevom mladih boraca u naš pokret, stvari su se na ovom polju dosta poboljšale. A to je činjenica koja bi trebala posramiti pseudointelektualne kritičare skinheads-a i Combat 18 pristalica!

Posljednjih su godina WP koncerti dominirali nad ostalim aktivnostima prilikom kojih se okupljaju ljudi. To je i dobro i loše. Pozitivno je to što koncerti privlače dosta ljudi i što - bar teoretski - predstavljaju izvor prihoda za našu stvar. To što koncerata ima previše posljedica je privatne inicijative korporativnog tipa. Drugim riječima, novac dobiven od ovakvih događaja a koji potječe iz džepova nacionalista, ide u džepove profitera. Mnoge organizacije dozvoljavaju da se ovo dogodi zbog njihove nesposobnosti da sami organiziraju takve događaje. U tom slučaju, dok se ne opamete i dok ne postanu sposobni za tako nešto, trebali bi od ovih biznismena uzimati neku vrstu NS poreza. Oni i onako dobivaju novac od naših ljudi i zahvaljujući našim bendovima. Pa pošto moraju isplatiti izvođače, trebali bi dati dio profita i lokalnom NS pokretu koji uglavnom osigurava i publiku i osiguranje i potrošače uopće. U isto bi se vrijeme i politički kadrovi trebali aktivnije uključiti u ova događanja.

Koncert bez političke poruke, osim one koja postoji u tekstovima izvođača, u najboljem je slučaju, nepotpun, a u najgorem, gubljenje vremena. (Bio sam na tzv. "Memorijalnim kocertima" gdje dotični nije bio ni spomenut). Pa tako, događaji koje organizira *Krv i Čast Skandinavija* sadrže i političko izlaganje vatrenog agitatora i uzbudljive zvukove WP glazbenika.

I zapamtite, nije vam potreban koncert da biste privukli ljude. Ponekad, sve što naši suborci žele je diskutiranje o politici ili da na miran način odaju počast nekom heroju. I ponekad sve što vi trebate učiniti je da privučete isključivo političke kadrove. To ne znači da su ovakvi sastanci na bilo koji način dosadni. Pažljivo pripremljen veličanstven prostor i svečana atmosfera ili potpuno politička manifestacija s dobrim govornicima može ostaviti mnogo jače dojmove i može više doprijeti do ljudi nego najprofesionalniji radikalni rock izvođač. Osobno sam nazočio događajima oba ova tipa i posebno bih istaknuo Waffen SS mimohode u Budimpešti u organizaciji mađarskih skinheads-a, proslave u čast Adolfa Hitlera kao i mnoge sastanke švedske organizacije NSF te legendarne Rudolf Hess mimohode koje su organizirali DNSB i *Krv i Čast* Danska.

I, molim vas, ne zaboravite stara dobra druženja prilikom kojih se ljudi sastaju, razmjenjuju mišljenja, dovode dečka ili djevojku ili radoznalog prijatelja iz susjedstva ili s posla. Sastanete se u lokalnom pubu, kafiću, pivnici - ili čak i kod kuće; popijete malo, popričate puno (znam da neki vole obrnuti redoslijed ...), slušate WP glazbu i zapravo se dobro provedete. I to je također propaganda. Mnogi su ušli u pokret iz potrebe za druženjem, preko prijateljstva ili zahvaljujući zajedničkoj svrsi života. Naravno, ovakvi događaji moraju biti praćeni edukacijom i ozbiljnijim aktivizmom ali ne dozvolite da se ispusti društvena nit. To je potrebno da bi smo zadržali ljude i da bi smo održali duh na visokoj razini. Prijateljstvo je osnovna platforma svih revolucionarnih snaga.

Temeljito smo obradili razne oblike propagande. Podjednako je važan i njezin sadržaj kao i to kome je upućena, a važno je znati koje teme treba isticati a koje izbjegavati i kako uopće predstaviti našu stvar i kome.

Vaša bi meta, u idealnom slučaju, trebala biti cijela Bijela populacija. To, međutim, zbog ograničenih sredstava, nije ni praktično niti je moguće. Već sam objasnio kako bi se Nacional Socijalisti trebali usmjeriti na organiziranje onih koji već dijele naše mišljenje ali su - iz nekog razloga - odlučili da se ne organiziraju ili su odustali. Tim ljudima je profesionalna i dobra prezentacija bitnija od same teme. Oni moraju obnoviti ili barem osnažiti svoju vjeru u mogućnost aktivnog sudjelovanja. Zbog tog stereotipa, pravopisne pogreške, histerične i često neosnovane svađe ne smiju se ponavljati. Net je dobar pokazatelj napretka i profesionalizma koji je pokret dostigao. Isto se odnosi i na gomilu časopisa i na većinu CD-a.

Naravno, i propaganda namijenjena ljudima koji nisu NS treba biti također profesionalno napravljena. Ali, u svakom slučaju, sadržaj je podjednako bitan koliko i kvaliteta. Moramo stalno imati na umu koja je svrha te propagande: novačenje novih članova ili ostvarivanje publiciteta ili pridobivanje novih simpatizera i glasova. Pridobivanje novih članova zahtijeva više od slabe propagande. To bi trebao biti dug proces koji uključuje i propagandu i edukaciju i izgradnju motivacije. Ali prvi korak je doprijeti do ljudi, a ponekad

je publicitet u medijima za to najučinkovitiji način. Ne kažem da je svaki publicitet dobar, ali novinari su gladni prodaje novina a "nacizam" je (bar u njihovim očima) za to pun pogodak. Malo manipulativne propagande moglo bi biti nagrađeno značajnom medijskom pažnjom. Potpuno sam svjestan da je ovo opasna igra koja nam se ponekad može obiti o glavu, ali ipak vjerujem da bi smo mogli imati koristi od "šok efekta" našeg političkog radikalizma. Majstor manipulacije u propagandi bio je zapovjednik George Lincoln Rockwell iz American Nazi Party.

U svakom slučaju, ne možemo se, naravno, pouzdati u to da će ZOG novinarstvo odraditi cijeli posao. U najboljem slučaju, oni mogu stvoriti interes i to po cijenu masovnog nezadovoljstva. Mada, ti ljudi i onako nikada ne bi ni našli put do nas. Za organizaciju kao što je *Krv i Čast*, javno odobravanje i tako nije važno. Mišljenje prosječnog robota ZOG-a za *Krv i Čast* treba biti nebitno. Po svojoj prirodi *Krv i Čast* bi trebao svoju propagandu usmjeriti ka mladeži i to u obliku koji mladeži odgovara i sa porukom koja pogađa najradikalnije i najnezadovoljnije frakcije Bijele mladeži. Isto se može reći za sve Nacional Socijalističke organizacije iako njihova ciljna grupa ne bi trebala biti samo mladež.

Masovna propaganda je zaista samo za narodnjačke stranke i nacionaliste koji žele sudjelovati na izborima. U tim slučajevima, osnovne teme propagande su one koje ignoriraju stranke centra, kao što su imigracija, kulturna degradacija, NATO, Europska unija ... Populisti će ovim temama dati ekonomski karakter dok će nacionalisti igrati na kartu prijetnje nacionalnom identitetu i suverenitetu. Ovi pokušaji su, kao što sam već nekoliko puta naglasio, uglavnom uzaludni. Ali ako vam zakoni u zemlji ne daju drugi izbor, onda bi trebalo iskoristiti sav mogući utjecaj kako bi se već pojednostavljenoj poruci dao NS pečat.

Kome god da je propaganda upućena, osnovno pravilo je ne koristiti vulgaran i primitivan rječnik. (Isključujem WP glazbenu scenu, gdje su tekstovi obojeni mladenačkim instinktom i izrazi su političkih emocija prije nego političkih poruka). Ne samo da bi vas takav rječnik doveo u konflikt sa ZOG zakonom o "rasnoj mržnji", već je u većini slučajeva i kontraproduktivan. Čak ni primitivci kao oni koji slijepo mrze, ne očekuju poruku koja je slična njihovim najmračnijim snovima. Njima ne treba dodatni poticaj. I, budimo iskreni, zar su to ljudi na koje trebamo usmjeriti pažnju? Ne kažem da nam takvi ljudi nisu potrebni niti da su nepoželjni. Nekada sav intelektualizam i dobre namjere moraju ustupiti mjesto sirovoj snazi. I da li se uopće politička iskrenost procjenjuje po svojoj uglađenosti? Ali, općenito, nema potrebe za vulgarnošću, niti od njega imamo koristi. Ovo ne znači da propaganda nikada ne treba biti radikalna. Naravno da treba. Ali radikalizam nije isto što i skup pogrdnih riječi i uvreda. Kao što su kontraproduktivni i neisprovocirani fizički napadi na imigrante i zbog kojih možeš završiti u zatvoru, tako su i izljevi mržnje samo negativni signali. Imigracija je problem koji izazivaju izdajnički političari ugnjetavačkog i stranog ZOG režima.

Kritizirajte ovu pojavu i usmjerite svoj bijes prema političarima.Oni su vaši neprijatelji, oni su neprijatelji vaše zemlje i rase. Učinite ih također neprijateljima svojih sunarodnjaka!

Židovi su bili omiljena tema od osnutka Nacional Socijalizma. "Židovsko pitanje" je od velike političke važnosti a za nacionalne revolucionare najbitnije je biti svjestan

cionističke opasnosti. Propagandna vrijednost ovoga je, ipak, minimalna. Ljudi su općenito uvjetovani i programirani da osjećaju simpatije prema Židovima unatoč masovnom iskrivljavanju povijesnih činjenica i gušenju političke realnosti. Kada "Izabrani" trebaju biti spomenuti u nekoj propagandi, treba ih opisati kao Cioniste a ne jednostavno kao Židove. Ovo je i prihvatljiviji izraz i bolji politički opis. Na ovaj način se usredotočite na politiku a ne na rasu i čak možete i optužbe za "rasizam" okrenuti protiv samih tih kozmopolita. Zapamtite - i potrudite se da i drugi ne zaborave - da su Ujedinjeni narodi (od samog početka, ostvarenje cionističkog sna), u stvari, okarakterizirali Cionizam kao rasizam, i da je to ideologija kojom država Izrael opravdava svoju okupaciju arapskih zemalja, protjerivanje, ugnjetavanje i kazneno gonjenje semitskih Palestinaca.

Propaganda se može grubo i možda cinično opisati kao najatraktivniji dio naše ideologije. Napominjemo da iako je ona dobro sredstvo, neće služiti svrsi u koliko nije iskrena i istinita. Pod stalnom smo prismotrom ZOG-a, pa nemojte sebi dopustiti da budete uhvaćeni u laži i smiješnom zastrašivanju. Kao što ne bi trebali ni dopustiti da vas jeftina uzbuđenja koja pruža oportunizam spriječe reći neugodnu istinu niti dozvolite sebi da odustanete od svojih radikalnih ideja. Samo udarite čavao i sklonite čekić. Ljudi će vas čuti i zapitat će se što to gradite. Na kraju krajeva, naš nesebični i idealistički primjer je najbolja vrsta propagande!

Četvrto poglavlje: Nasilje i teror

Ovo je osjetljivo poglavlje ali ne tako suštinski dominantno kao što naši neprijatelji misle (ili bar žele da javnost misli). Ipak, kako bi trebalo o svakoj temi nešto reći, a imajući u vidu ozbiljnost posljedica, bit ću oprezan kako ne bi došlo do nesporazuma, da ne bih bio pogrešno shvaćen - ni od prijatelja ni od neprijatelja.

U školi su nas učili da samo ljudi koji nemaju argumente pribjegavaju nasilju, iako smo, čim bi napustili nastavu, imali vrlo dobre šanse biti uvučeni u tuču oko nekih mladenačkih neslaganja. Drugim riječima, jedno je teorija, a drugo je stvarnost.

Ovo može zvučati cinično i potpuno "politički nekorektno", ali postoji onoliko vrsta nasilja koliko i razloga za to. Instinktivno nasilje u samoobrani je, naravno, društveno najprihvatljivije. Manje prihvatljivo može izgledati sportsko nasilje huligana - individualno ili u organiziranim grupama. Isto vrijedi i za povremeno ulično nasilje skinheads-a (koje, u stvari, može biti i čista borba za opstanak u stalnom ratu između anarhista i imigranata s jedne strane i patriotski orijentiranih skins-a s druge strane). Također, i bikeri iz motociklističkih klubova imaju dugu tradiciju različitih oblika nasilja. Najlakše je ove ljude prezirati i osuditi ih kao divljake i kriminalce. Ne tako lako, ali daleko je konstruktivnije kanalizirati tu energiju u političke svrhe. Kada se "pravi patriot" poželi dokazati u sukobu s krvožednom crvenom bandom, siguran sam da bi poželio da ima više takvih "divljaka" i "nasilnika" na njegovoj strani. Tko bi drugi trebao činiti redove naših snaga?

Postoji, također, još jedna vrsta nasilja koja je, bar u nekim europskim zemljama, općenito prihvaćena, a to su agresivne, masovne demonstracije. Ako se francuski seljaci mogu silom suprotstaviti prodaji države i policijskoj brutalnosti, u tom slučaju, kada se sila uporabi zbog obrane naroda i države, to ne bi trebalo smatrati moralno lošim. A ako uopće postoji smisao uporabe bilo kojeg nasilja, ono mora biti jače od onog koje koriste suparnici. Ovo je čista logika, ali izgleda da se to stalno mora naglašavati. Ti koji djelomično oklijevaju, prebit će vas i staviti pod čizmu vaših političkih neprijatelja.

Crveni se oslanjaju na nasilje. To nije zbog toga što ne vjeruju u svoju retoriku već zato što se nasilje pokazalo efikasnijim, što proizlazi iz njihove brojčane prednosti i činjenice da će zbog prebijanja "nacista" veoma rijetko imati problema sa zakonom, a može se dogoditi i da novinari nekog od njih proglase za heroja. Koliko ćemo dugo još dozvoljavati da nas ponižava i ismijava taj anarhistički šljam koji radi prljave poslove u ime kapitalista, komunista i cionista?

Pacifizam je za priglupe sanjare i genetske mlakonje. Nasilje u samoobrani je prirodno i ne dovodi se u pitanje. Ali, kaže se i da je napad najbolja obrana. Gdje nas to vodi? Nitko ne bi porekao da su svih ovih godina, od kada je Adolf Hitler dao svoj život za našu rasu u berlinskom bunkeru, nacionalisti i rasno svjesni Bijelci (kao i cijela arijska rasa) u defenzivi. Zar nije došlo pravo vrijeme da se uzvrati udarac?

Ovo zvuči kao sugestija, zar ne? Lako se može protumačiti kao da je vrijeme da uzmemo oružje i počnemo pucamo. E pa, nije vrijeme za to! Previše je hrabrih suboraca ZOG uklonio zbog igranja s pištoljima i bombama. I namjerno koristim tu riječ jer se u 88% slučajeva ne govori o ljudima koji koriste oružje, već o ljudima koji ga sakupljaju i skrivaju (ali izgleda nedovoljno dobro) ili se njime hvale privlačeći agente kao muhe na hranu. U većini ostalih slučajeva, vodeći faktor je prije bio agresivna frustracija nego pažljivo isplanirana revolucionarna akcija. Iznimke su, naravno, *The Order* i nekoliko drugih organiziranih i dobro isplaniranih napada protiv ZOG režima. Što se tiče organizacija koje otvoreno koriste nasilje u svojim operacijama, *Combat 18* je vjerojatno najpoznatija, ali isto tako jedna od vrlo rijetkih organizacija koje trenutno postoje. A čak i C18 nije - bar za sada - pretjerano aktivan na operativnom frontu.

Ima dosta organizacija i pojedinaca koji PRIČAJU o revolucionarnom nasilju. Većina je iskrena, ali sigurno postoje i neprijateljski provokatori i lažne grupe koje se trude iskrene domoljube namamiti u ilegalne situacije i tako ih uhvatiti u zamku. Primjeri za ovo su mnogobrojni.

A iskrenost, nažalost, nije jamstvo ni inteligencije, ni prave aktivnosti niti uspjeha. Oni koji se odluče za taj rizičan put aktivnog, a ne teoretskog oružanog otpora, trebali bi dvaput razmisliti prije nego što se upuste u tako opasne aktivnosti. Ilegalna ćelija isto tako bi trebala pažljivo planirati svoje operacije i izbjegavati svaki kontakt s onima koji sudjeluju u legalnom dijelu borbe, i zbog svoje sigurnosti da ne bi ugrozili običnu političku aktivnost povezivanjem organizacije s subverzivnim nasiljem i nečim što bi moglo biti označeno kao terorizam.

Što se tiče postojećih NS pokreta i patriotskih stranaka, one očito ne mogu sudjelovati, inicirati ili čak aktivno podržavati djelovanja političkog terorizma. Sa druge strane, patetični napadaji određenih "umjerenih" grupa (od kojih neke, nažalost, sebe nazivaju *"Krv i Čast"*), koje osuđuju izravnu primjenu sile zbog svoje osobne sigurnosti, ne samo da ih sramote već, što je mnogo gore, dijele pokret.

U ovom trenutku, suštinski je imati pravi uvid u situaciju u kojoj se nalaze i Nacional Socijalisti i Bijeli patrioti. Stoga, moramo sebi postaviti nekoliko važnih pitanja. Što je terorizam? Da li se to odnosi samo na "ludog bombaša" ili na naoružane gerilske grupe? Tko su najveći teroristi? Da li su to oni koji namjerno traže način da neutraliziraju naša građanska prava, da našu političku slobodu svedu na minimum, oni koji ismijavaju naše povijesno naslijeđe, izvrću našu nacionalnu kulturu, potiču rasno miješanje i našu rasu dovode do istrebljenja? Ili su to oni koji - osjećajući da nemaju drugu alternativu - pribjegavaju nasilju kako bi uzvratili udarac?

Mediji i druge ljevičarske institucije brzo reagiraju kada treba veličati bilo koji oružani otpor koji dolazi s njihove strane. Kurdi su ugnjetavani pa zato imaju pravo izvoditi terorističke akcije ne samo u Turskoj već i po cijeloj Europi. Slično se odnosi i na muslimanske kosovske Albance, Čečene i bilo koje pleme Indijanaca u Latinskoj Americi. (Ovo se odnosi i na IRA-u sve dok socijalizam nadvladava nacionalizam kao i na Palestince sve dok ne predstavljaju ozbiljnu prijetnju "Izraelu".) Čak i likvidacija Crvenih brigada u Italiji i Baader-Meinhof grupe u Njemačkoj dao je crvenim radikalima nekakav ugodan osjećaj uzbuđenja. Zapravo, po cijelom Zapadnom svijetu, komunističke i anarhističke grupe zagovaraju nasilno svrgavanje kapitalističkog sustava. Oni su ostavljeni na miru, dok se bilo koja nacionalistička grupa za koju naslućuju da može upotrijebiti silu, progoni, osuđuje i zabranjuje. Očigledan razlog za to je što ovi luđački ljevičari, ne samo da ne predstavljaju nikakvu pravu prijetnju za ZOG, već su oni, u stvari, njihova politička banda kojoj je dozvoljeno svuda prouzročiti uništenje s ciljem sprječavanja pravog otpora protiv marksista, kapitalista i cionista, odnosno sprječavanja nacionalističke oporbe.

Primjer iz Švedske pokazuje upravo to o čemu pričamo: Dok je u tijeku bilo suđenje trojici nacionalnih revolucionara iz pokreta *Krv i Čast* zbog širenja White Pride glazbe u Helsinborgu, crveni su spalili studio nacionalističkog rock benda Ultima Thule u Nyköping - u. Dok desna ruka ZOG-a pokušava zaplijeniti (i eventualno spaliti) patriotske rock CD-ove, lijeva ruka izravno spaljuje izvor tih CD-a! Što se desilo sa slobodom umjetnosti? Kako se ovi licemjeri usuđuju žaliti zbog simboličnog spaljivanja perverzne i subverzivne literature za vrijeme Trećeg Reicha, dok isti ti kvazi demokrati aktivno ili pasivno dopuštaju gušenje kulturne slobode za vrijeme svoje vladavine? Kakvu poruku ovakvim akcijama ovi zločinci šalju? To je čista provokacija kontra-teroru.

A ako i to nije dovoljno, možda će ovo biti: To prokletstvo prema pravom europskom jedinstvu, "Jeweuropska Unija" bankara, birokrata, kozmopolita i izdajnika, pokrenula je histeričnu kampanju protiv Austrije samo zato što je koristila svoje demokratsko pravo glasa za vladu po svom izboru (kladim se da ZOG žali što Ostmark sada nije dio njihove Bundes - Njemačke provincije!) Dok, u isto vrijeme, prihvaća bilo koju komunističku, pro-komunističku ili post-komunističku vladu u drugim europskim zemljama i povrh svega, sklapa multi-bilijunske poslove sa najvećom diktaturom svih vremena, crvenom Kinom.

Kao što sam već rekao, izazovno je pričati o idejama o oružanom otporu, terorističkim akcijama sabotaže i nasilnom zbacivanju ZOG režima. A diktatori današnjice koji posežu za različitim oblicima državnog terora mogu samo sebe kriviti za izbijanje tzv. "Naci" anti-terora. Moralna odgovornost isključivo leži na onima koji ugrožavaju tuđa prava i egzistenciju. Neka to svima bude jasno.

Ipak, je li pametno totalno napustiti i to malo opcija koje nam pruža tzv. demokracija? Osobno mislim da bi trebalo djelovati u okviru sustava - ali i u okviru razuma. Postoje ideje i načela koje zastupamo a koji ne smiju biti ugroženi, što god režim zahtijevao od nas. A ponekad je neizbježna i upotreba nasilja u vidu obrane ili neophodne odmazde. Ipak, mislim da bi trebalo iskoristiti mogućnosti koje nam pružaju današnji zakoni.

Neki imaju drugačije mišljenje. To bi prije trebalo poštovati nego osuđivati. Nitko nema siguran recept za pobjedu. Naprotiv, pobunjenici bi mogli istaknuti podatak koji pokazuje naizgled beskonačan lanac poraza poslijeratnog NS / nacionalističkog pokreta. Oni koji odluče riskiraju i svoj život i živote svojih suboraca, a možda i živote nevinih, imaju veliku odgovornost koju ne bi trebali olako shvaćati. Bez pravog mentalnog treninga i fizičke pripremljenosti ovi ljudi neće izdržati sve napore i iako će se njihovom heroizmu i inicijativi diviti, to divljenje nikada ne može nadoknaditi gubitak hrabrih suboraca i njihove napore kroz inkarnaciju ili likvidaciju.

Ova je knjiga prvenstveno priručnik za politički rad, napisan za pristalice *Krv i Čast* pokreta, a ne terenski priručnik za gerilski rat. Do takvih se priručnika može lako doći iz bilo kojeg izvora koji nudi opremu za preživljavanje. U knjige na ovu temu spadaju američki vojni priručnici (US Army manuals) i anarhističke kuharice (Anarchist cookbooks). Zbog toga više ne namjeravam ulaziti u detalje o vojnim operacijama. Samo ću reći i to, da čak i što se ovih knjiga tiče, postoji više pravaca. Ima i onih koji vjeruju u relativno novu strategiju *Otpor bez vođe* koja podrazumijeva male ćelije sastavljene od malog broja nacionalnih revolucionara (uključujući i individualne operacije) koje rade neovisno i napadaju ZOG izravnim akcijama nasilja i / ili sabotaže. Ovu fazu je osmislio dobro poznati američki Nacional Socijalist *Louis Beam,* koji to opisuje na ovaj način: *"Nasuprot općem mišljenju, posljednja stvar koju federalna njuškala žele je postojanje tisuća malih fantomskih ćelija koje djeluju protiv njih. Lako je uvidjeti zašto. Takva situacija je noćna mora za vladu koja se trudi saznati sve što može o onima koji joj se suprotstavljaju. Federalcima, koji mogu okupiti ogromno ljudstvo, novčana sredstva, prikupiti gomilu podataka, a pritom imaju sposobnost da sve to izvedu za vrlo kratko vrijeme, treba samo polazna točka na koju bi se mogli usmjeriti (npr. Waco). Jedan udarac na organizaciju piramidalnog tipa može dovesti do uništenja cijele organizacije. Otpor bez vođe predstavlja model otpora koji se ne može uništiti jednom akcijom federalaca jer predstavlja samo djelić otpora "* [3]

Drugi poznati američki nacionalni revolucionar, naš suborac *John Metzger* iz *Bijelog arijskog otpora* (WAR) ovako je objasnio: *"Otpor bez vođe je lijep naziv za samoinicijativne*

[3] Kompletan tekst donosimo u prilogu (op.prev.)

fanatike koji su prihvatili ideologiju rasnog i osobnog opstanka i koji su spremni da je provedu po bilo koju cijenu kako bi ostvarili cilj. Sofisticirane organizacije, u ovom trenutku, predstavljaju gubljenje vremena i novca. Jedna osoba ili manja ćelija u svojim rukama ima veliku moć. Da li su Židovima potrebni beskrajnim sastanci da bi shvatili da su im "Nacisti" neprijatelji? Da li vuku treba dozvola da lovi jelena? Da li bombaš samoubojica nosi uniformu i maše zastavom? Otpor bez vođe nije krajnji proizvod ali je najbolji izbor u ovoj fazi borbe. Ljudi pristupaju grupama da bi osjetili snagu grupe. Ako sam nisi jak, nema grupe koja te može učiniti jakim."

Drugi ovo vide samo kao kaotičnu i neefikasnu provokaciju protiv ogromne ZOG mašinerije. Oni više vole vojne operacije gerilskog tipa s središnjim koordinatorom i striktnim vodstvom, kao u "staroj školi". (Interesantnu i provokativnu kritiku *otpora bez vođe* pogledati u časopisu *Resistance* , izdanje - zima 2000.)

I ja sam napisao članak na tu temu u časopisu *Krv i Čast Skandinavija* broj 3 i došao sam do zaključka da postoje argumenti sa obje strane i za i protiv. Izgleda da je *Otpor bez vođe* tip borbe koji bi najviše odgovarao zemlji veličine i mentaliteta kao što je Amerika. Ona ima dugu i duboko ukorijenjenu tradiciju osvetničkih akcija koja skoro i da ne postoji u europskim zemljama. Naročito su nordijska društva mnogo manja i samim tim im je teže djelovati u sklopu ogromne sile. To ne znači da u skandinavskim zemljama nije bilo pokušaja sabotaže društva individualnim akcijama. Crveni su započeli početkom dvadesetog stoljeća i držali su se te tradicije (iako znatno manje) i šezdesetih i sedamdesetih godina. U Norveškoj 70-ih i 80-ih godina bilo je krvavih akcija NS vukova, dok su u Švedskoj suborci iz organizacije *Arijsko bratstvo*, koji su na kraju završili u zatvoru, počinili brojna djela terorizma sukladno teorijom *Otpora bez vođe*. Također je poznat slučaj švedskog tzv. laserskog čovjeka (Laser Man) koji je pucao u dugačku kolonu imigranata i ubio jednog od njih kao i slučaj ubojstva marksističkog premijera Olof Palme-a u Švedskoj koje je možda moglo biti i dio Otpora bez vođe.

Ali, ako isključim Palme-ovo ubojstvo iza kojega stoji moćna organizacija, za sve ostalo počinitelji su bili uhvaćeni - bili oni crveni, plavi ili crni aktivisti. Također postoji rizik da nacionalističke vođe promoviraju ove ideje da bi izbjegli odgovornost ili, još gore, da bi izbjegli mogućnost da "zaprljaju" svoje ruke. Ali, također je točno i da je švedski VAM (White Aryan Resistance) konačno propao zbog toga što je organizacija imala nedostatke i zbog sklonosti prema taktici *Otpor bez vođe*. Njihove su akcije bile spontane i loše pripremljene - često su bile rezultat trenutne inspiracije a ne pažljivo isplanirane strategije individualnog rata.

Što je onda rješenje? Kao i u većini slučajeva u životu - nije ni jedno ni drugo. *Otpor bez vođe* je za neke zemlje najpodobniji. U drugim zemljama kao što je slučaj sa Njemačkom, *Otpor bez vođe* je neophodan za srčane Nacional Socijaliste jer je ta zemlja prošla kroz mnoštvo diktatorskih ispada ZOG-a. (*Rote Armee Fraktion* je prerasla u *Braune Armee Fraktion* ispred nosa frustriranih STASI časnika!) U Skandinaviji - osobito u Švedskoj i Danskoj - Postoje dobro organizirani NS pokreti koji znaju na čemu su. Spremni su legalno djelovati ako im "demokracija" to dopusti, ali su isto tako spremni i promjeniti svoj način

djelovanja ako to postane nužno. Jedinstvo predstavlja snagu, a dobro organiziran pokret sastavljen od jakih pojedinaca povećava tu snagu brojem svojih članova. Sa druge strane, neki suborci bolje rade sami i njihove akcije su takvog karaktera da zahtijevaju potpunu anonimnost i nijedna organizacija ne može preuzeti odgovornost za takve akcije a da pritom potpuno ne ugrozi svoj legalni statut. Prošle je godine u *Washington Post-u* objavljeno da su anonimni usamljenici koji dolaze na sastanke a nisu članovi i koji slušaju a ne iznose svoje mišljenje već poduzimaju vlastite subverzivne i nasilne akcije, po mišljenju FBI-a najveća prijetnja za društvo. Ovi usamljeni Bijeli vukovi moraju biti poštovani i ostavljeni da i dalje sami vrebaju najveće neprijatelje svoje rase. Oni ne očekuju ikakvu podršku ni pomoć, ali zaslužuju priznanje i razumijevanje.

Koji će te put odabrati, zavisi samo od vas. Ipak, bilo da djelujete u okviru organizacije, rame uz rame sa svojim NS suborcima, bilo da odaberete tamni i usamljeni put individualnog protu-terorizma, trebali bi u svoje akcije uložiti svu svoju energiju, srce i pamet.

Peto poglavlje: AKTIVIST

Vaš život nacionalnog aktivista pomalo podsjeća na putovanje po igraćoj ploči. Dok prelazite sa jednog polja na drugo često morate uzeti karticu koja vas ili vraća na početak, ili obvezuje plaćati, čekati, pošalje vas u zatvor ili - s druge strane - daje vam šansu da još jednom bacate kockicu, preskočite unaprijed nekoliko polja ili vas nagradi na neki drugi način. To je put s mnogo opasnosti i malo nagrada koji vas do posljednje stanice vodi kao pobjednika, ili kada sudjeluje dosta igrača, često kao gubitnika. Igrati samu igru je uzbudljivo, ali pobijediti je i dalje svrha aktivnosti.

Da budemo iskreni, u životnoj igri nagrada ima manje i znatno su rjeđe nego opasnosti i prepreke. Pretvarati se da je drugačije bilo bi ne samo netočno nego i besmisleno. Nisu nam potrebni igrači koji ne mogu preuzeti rizik i prihvatiti ovakav odnos stvari. Šansa za pobjedu je također znatno manja. Sa druge strane, nije toliko bitno izgubiti igru, dok je izgubiti borbu za moć ravno katastrofi, gdje nema drugog mjesta i gdje čak i takozvani pobjednik na kraju može izgubiti. Život na zemlji bez civilizacijskog, poduzetničkog i stabilizacijskog efekta Arijskog čovjeka totalna je propast.

Kada se uključite u Bijelu rasističku politiku nailazit će te na razne vrste prepreka, a najveća prijetnja za političku "karijeru" aktivista nisu ni crveni ni ZOG. Najefikasniji neutralizator može se naći u vlastitom okruženju: roditelji, žena/muž, dečko/djevojka, profesori, šef, kolege s posla ... Svakome tko želi sudjelovati u našoj borbi jedna stvar mora biti kristalno jasna - nikada više nećete voditi potpuno "normalan" život, i što budete više aktivni, život će vam sve manje biti normalan. To ne znači da će vaš život postati "nenormalan", ali će te se morati oprostiti od mnogih običnih poslovnih mogućnosti, nekih prijatelja, dečka ili djevojke koji vas možda vole zbog onoga što žele od vas a ne zbog onoga

što vi u stvari jeste, i oprost će te se od društvenog uvažavanja koje traže vaši roditelji ili supružnik i za koje vas pripremaju vaši profesori. Ne možete očekivati siguran život u buržoaskim smislu riječi. Ali, živjet će te postojan i što je još bitnije: značajan život!

Tužna činjenica, koja nama koji vjerujemo u vrijednosti obiteljskog života i shvaćamo važnost poretka i stege, osobito teško pada je da moramo ignorirati svaki dobronamjerni savjet svojih bližnjih koji se tiče izbjegavanja nacionalističkog djelovanja. Ako ne učinite tako, usuđujem vam se reći da vaša motivacija nikada nije ni bila jaka i da nikada ne biste izdržali pritisak borbe koja predstoji. Mnogi roditelji prijete svim vrstama sankcija i u nekim slučajevima čak i potpuno odbacivanje. To proizlazi iz njihove brige za vas i uglavnom su to očajničke prijetnje. U slučajevima kada i dođe do potpunog prekida, vjerujem da je uzrok tome zabrinutost članova obitelji za sebe, jer su oni uzorni građani, a ne briga za neposlušnog sina ili kćer. Što se tiče momaka i djevojaka, odnosno, muževa i žena, oni bi vas trebali voljeti zbog onoga tko ste a ne zbog onoga što ste. Dati ću vam dobar savjet: izlazite i vjenčajte se s osobom koja dijeli vaše mišljenje. Veza je nekad dovoljno teška i bez političkih prepiranja. Veterani našeg pokreta iz iskustva znaju da politički mješovit brak uglavnom završava tragično i tužno - nakon nekoliko godina štetnih kompromisa s obje strane.

Naši politički neprijatelji nemaju nijedan pravi argument protiv nas. Oni se, naravno, mogu pozvati na fizičko nasilje i zato treba ugraditi osjećaj straha svojim suparnicima. Mnogi naši drugovi, koji su preživjeli pritisak svojih bližnjih, padaju od straha kada novine objave njihova imena ili, ne daj bože, slike u vezi s beskrajnim medijskim nizom "naci" otkrivanja. Pa što? Što se može dogoditi? Pa, u nekim slučajevima, njihov dvostruki život je završio i njihove tajne su razotkrivene. Izgubit ćete člansku iskaznicu sindikata i neka površna prijateljstva a neki će vas i pogledati ispod oka. I opet kažem: Pa što? Ok, postoji rizik od gubitka posla. Ali nemojte samo otići; uzvratite i uzmite dobrog odvjetnika koji će za vas od njih izvući veliku novčanu naknadu. Iako ZOG vlada, Vi i dalje imate neka prava, oni se moraju pridržavati zakona koji vuče korijene iz Arijskih pravnih pojmova. Budite hrabri i ponašajte se kao Bijeli čovjek za koga se i predstavljate! Nikada nemojte puzati i dopuštati da ugrožavaju vaša prava a da se pritom ne borite. Ljudi se dive hrabrosti i poštuju čovjeka koji slijedi svoje principe, a naši neprijatelji se takvih plaše. Kakvi god bili vaši politički pogledi, otkrit ćete da vas uglavnom prosuđuju po osobnom ponašanju. Putem poštenja i časti, pristojnosti i neustrašivost prevladat će te većinu negativnih efekata medijskog razotkrivanja.

U Švedskoj su ujedinjeni mediji upotrijebili nevjerojatna sredstva da, kako su oni rekli, "zaustave rastući val fašističkog nasilja". Razotkrivanje 62 vodećih nacionalista u najvećim švedskim novinama trebalo je uništiti Nacional Socijalizam u toj zemlji. Nasuprot tome ovo je poslužilo kao proces pročišćavanja u kome su odstranjeni slabići i kukavice, a ostala je nedodirljiva tvrda struja koju je gubitak društvenog uvažavanja ili posla samo dodatno motivirala i dala više vremena za političku borbu. Iako vjerujem da je glavni cilj ove medijske kampanje bio da se od interesa javnosti zgrne novac, nade da su medijske krtice bile u službi "antifašizma", srušene su inozemnim histeričnim člancima. U stvari, sve zemlje bi trebale iskusiti ono što je pisalo na stranicama švedskih novina. Na taj način, NS pokret više ne bi bio zagađen nečistim elementima koji iz osobnih razloga unazađuju ili sramote pokret ili

štete našoj borbi. Pročišćenje od licemjera, lažnih umjetnika i pop zvijezda bio bi blagoslov za naš pokret!

Naravno, postoji i osnovni strah od nasilja koji mnogi moraju naučiti prevladati. U tome nema ničeg sramotnog. Većina ljudi - čak i u našim redovima - nije sklona nasilju ili nije navikla na nasilje. Njihov karakter može biti nenasilan ali prirodno je da svi zdravi ljudi imaju instinkt za nasilje. On se može ranije ispoljiti kod nekih osoba, kao i rasa, ali bilo koji genetski normalan čovjek pribjeći će nasilju kada mu je život u pitanju. Čak i najplašljivija stvorenja prirode pribjegavaju nasilju kada su stjerani u kut.

Ovdje intelektualne struje mogu učiniti vrlo malo osim možda da u određenim situacijama istaknu ideološki moment za nasilje. Čovjek jednostavno mora prevladati svoj strah vježbom i praksom. A to se odnosi na sudjelovanje u aktivnostima koje mogu završiti nasilnim sukobom. Ovdje je od suštinske važnosti puna podrška veterana i blisko prijateljstvo suboraca. Svi smo nekada bili početnici i na već očvrslim suborcima je da se pobrinu da to tako i ne ostane. Mislim da se vrlo malo ljudi navikne na nasilnu stranu politike, ali, trebalo bi naučiti s tim živjeti. To je u našoj situaciji tužna životna činjenica. Ne kažem ni da bi trebalo sve naše kadrove poslati na bojno polje uličnih demonstracija i mimohoda. Moramo shvatiti da neki ljudi jednostavno u nekim situacijama ne funkcioniraju dobro, a postoji i sigurnosni element. Neki od nas mogu postići znatno više ako su anonimni.

Nije svima dostupan lak način izbjegavanja nevolje. To se odnosi na ljude koji imaju osjetljive poslove i pozicije a važni su za pokret, kao što su odvjetnici, suci, policajci, časnici, bankari, novinari ... kao i tajni infiltratori. To je godinama unutar pokreta predstavljalo uznemiravajući konflikt interesa. Vođama je teško bilo prihvatiti da je nekim suborcima bilo važnije obrazovanje i / ili karijera od sudjelovanja u spektakularnim političkim događajima i mnogo puta su se pozivali na sumnjičavost koja se odnosila na motive suboraca. Kada god bi neki koji su imali budućnost u NS pokretu došli do dobre pozicije u životu, ubrzo bi iz pokreta i nestali. Kao što je jedan moj prijatelj sarkastično rekao: *"Nećeš nikada vidjeti nekog u pokretu tko ima Porsche!"* Mada, neki od tih ljudi koji su izišli iz pokreta i dalje ostaju pri svojim uvjerenjima iako o tome šute. Drugim riječima, oni su prikriveno blago pokreta. Na pokretu je da ih uvjeri da je i u njihovom i u našem interesu da na neki način budu korisni. Veze na visokim pozicijama nikada ne škode, a u našim krugovima su, najblaže rečeno, rijetkost. Zato ih moramo čuvati najbolje što možemo. Još bolje je kada pokret od samog početka može pratiti obrazovanje i profesionalnu karijeru svojih pristalica. Znam da je ovo delikatan i često uzaludan posao gdje su rizik i mogućnost za neuspjeh veliki - bilo da se radi o razotkrivanju ili odustajanju. Ali su nagrade, u uspješnim slučajevima, utoliko veće. Iz očiglednih razloga potrebne su nam veze u policiji i pravnom sustavu, potrebni su nam uspješni poslovni ljudi da bi nas financijski podržali, potrebne su nam veze u medijima da bismo bolje predstavili naš cilj, potrebni su nam prijatelji sa vojničkim obrazovanjem zbog mogućnosti oružanog sukoba u budućnosti. Ali također su nam još uvijek potrebni stari dobri politički vojnici. Bez njih je sve ovo uzaludno trošenje energije. Ova kategorija suboraca uvijek će biti dominantna i zbog toga je ona i glavna meta ovog priručnika.

Svrha ovog poglavlja nije da vam precizno kaže što trebate raditi. To isključivo ovisi od vaših sposobnosti i umijeća. Ono što se od vas zapravo traži je da u ono što radite unesete sav svoj trud, energiju i vještinu. Više nemamo koristi od hobista, političara na određeno vrijeme i vikend-ratnika. Takvi ljudi su predugo bili teret za pokret. Ali pošto je ovaj priručnik naputak za *Krv i Čast* i NS aktiviste, prikladno je da vam damo neke smjernice o različitim vrstama aktivnosti koje možete odabrati.

Ako osjetljivost vašeg zaposlenja nije prepreka, trebalo bi se organizirati! Čak i ako vam priroda posla to ne dozvoljava, trebali bi održavati oprezan i konstantan kontakt sa pokretom. Učinkovit i izravan način za to neke su od mnogih NS / WP / *Krv i Čast* web stranica. Ali prvo i osnovno je da morate biti organizirani. Postoji veliki broj organizacija i različitih razina aktivizma tako da imate više nego dovoljno izbora.

Unutar *Krv i Čast* pokreta vodstvo nije toliko striktno i organizacijska forma je mnogo slobodnija nego u većini drugih NS grupacija. Ovo ipak ne znači da u pokretu vlada anarhija niti da se od vas ništa neće zahtijevati. Naprotiv, *Krv i Čast* se temelji baš na osobnoj inicijativi baziranoj na tvrdom Nacional Socijalističkom uvjerenju. Pošto je to mlada organizacija, sa glazbenom scenom kao glavnom atrakcijom i dominantnim propagandnim alatima, svjestan sam mnogih rizika. Alkohol, slava i profit glavni su razlozi koji su uništili previše potencijalno dobrih nacionalista.

Njegovo "veličanstvo" alkohol uvijek je bio dobrodošao gost u našim krugovima - od najranijih dana burnih i grubih SA članova do današnjih skinheads-a. A da je to pojava koja se odnosi samo na osnovne razine pokreta jednostavno je mit. I elitni vojnici SS jedinica kao i vođe stranke ponekad su bili pod utjecajem alkohola. Adolf Hitler je bio antialkoholičar i vegetarijanac. Ali Führer je bio jedinstven, a ja nisam od onih koji su protiv alkohola. Konstantan pritisak prema vama zahtijeva opuštajući ventil, a za mnoge je alkohol upravo to. Naravno, pretjerana konzumacija alkohola predstavlja problem, ali sam isto tako bio i svjedok slučajeva gdje su ljudi iz posebnih ideoloških razloga duži vremenski period potpuno izbjegavali alkohol, da bi zatim doživjeli živčani slom nanoseći mnogo veću osobnu i političku štetu nego što bi to bio slučaj da su normalno konzumirali alkohol. Idemo se složiti oko jedne stvari: ako odlučite konzumirati alkohol, imajte na umu da za to postoji i vrijeme i mjesto i granica.

Kažu da je sve relativno. Slava svakako je. Nažalost, nema nas mnogo, ali i u našem ograničenom broju ima žudnje za slavom i bogatstvom. U posljednje vrijeme organizacije koje su do nedavno prihvaćale zahtjeve određenih zvijezda očistile su svoju scenu i stavile točku na aroganciju i previsoke autorske honorare. S druge strane, spremnost nekih nacionalističkih izdavačkih kuća da sa novcem u svojim masnim rukama dovedu WP rock zvijezde pod svoje okrilje, često diže samopouzdanje i novčani zahtjevi tako probijaju svaku granicu. Ako ste WP izvođač, molim vas upamtite da je svrha vaše aktivnosti propagiranje poruke Bijelog rasnog nacionalizma, da zabavite i inspirirate naše ljude i zaradite novac za pokret. Ako ste u tome zbog novca, predlažem vam da se oprobate u mainstream glazbi i vidite dokle će te doći prije nego što se ugušite u kozmopolitskoj kanalizaciji srušenih snova i iluzija. Ako ste u tome zbog slave, trebate znati da vas publika cijeni zbog poruke koju širite i

zadovoljstva koje im kao Nacional Socijalisti donosite. Trebalo bi, naravno, ako je moguće, dobiti naknadu za vrijeme i trud, ali i vi, kao i drugi radite ono u čemu ste dobri za dobrobit našeg cilja i ne treba očekivati poseban tretman. Ian Stuart je za naš pokret napravio više nego puno a definitivno više od bilo kojeg drugog Bijelog rockera. Nikada nije imao arogantan stav i nikada se od svog neprocjenjivog rada nije obogatio. On bi vam trebao biti idol a ne netko poput Elvis Presley-a ili The Rolling Stones-a!

Kada istinski vjerujete u ono o čemu pjevate ili svirate, zadovoljstvo dopiranja do "mase" i motiviranje ljudi da izdrže i nastave dalje, trebalo bi biti najveća nagrada. Na sreću, danas postoje mnogi izvođači koji ovo shvaćaju i njima je dosta profiterstva i primadona koje su se pojavile poslije Ian Stuart-ove smrti. Oni sada uzvraćaju udarac! Njihovi tekstovi su beskompromisni, izbor izdavačke kuće je politički a njihovi zahtjevi su poštovanje i podrška a ne zlato i sjaj.

I oni, naravno kao i svi mi, riskiraju da budu gonjeni od strane ZOG-a. Ali zašto bi oni bili važniji od nas? Kao izvođači, za pokret obavljate velike poslove, putujete oko svijeta, susrećete inspiriranu i zahvalnu publiku i dijelite zadovoljstvo i entuzijazam vaših suboraca. Ja ne shvaćam, zašto bi netko sve ovo riskirao zbog financijske dobiti i patetične osobne slave ili se predao zbog neosnovanog straha. A siguran sam da i vi dijelite takvo mišljenje! Ako imate talent i poruku koju želite prenijeti, zgrabite mikrofon, gitaru ili palice i počnite širiti zvuk Bijelog ponosa i moći, zbog sebe i svog zadovoljstva, a i za dobrobit nacionalističke revolucije i budućnosti arijske rase.

Onda imamo i glazbenike pokreta. Takav život je jednostavan ukoliko isključite politiku iz svojih motiva. Ali onda - zbog takvog vašeg izbora - ne možete očekivati da ćemo vas prihvatiti, već ćemo na vas gledati kao na parazite i tako ćemo se i odnositi prema vama. Sumnjam da će neki od ovih sumnjivih likova pročitati ovu knjigu (možda, ako je Wotan stavi u svoj blistavi prodajni katalog!) i uvjeravam vas da nije pisana za kapitalističke infiltratore u pokretu. Ovoj je knjizi, između ostalog, namjena upozoriti na takve i sve ostale koji slabe našu borbu zbog svojih sitnih interesa.

Ovo ne znači da su svi oni koji imaju veze sa produkcijom, distribucijom i prodajom WP rock glazbe prevaranti i lopovi. Mnogi vide produkciju i prodaju kao odličan vid zarade novca za pokret. Drugi, iako vođeni privatnom inicijativom, pomažu donacijama i u glazbi i u novcu. Potrebni su nam profesionalci i na području biznisa. Ako imate takve kvalitete, trebali bi ili kontaktirati već postojeće izdavačke kuće (po mogućnosti u okviru pokreta) ili oprezno pokrenuti svoju distribuciju WP robe među svojim lokalnim suborcima - i od tuda posao širite dalje. Znam nekoliko ljudi koji su od ovih skromnih aktivnosti napravili svjetski biznis. Samo u tom poslu morate biti sigurni da vas pokreće srce i uvjerenje a ne pohlepa i profit.

Znajući koliko je glazbena industrija postala važna za NS scenu uopće, zadržao bih se na tehničkom dijelu vođenja poslovanja. Kao što sam ranije naglasio, naši ljudi - bilo da je to dobro ili loše - nisu baš obdareni mnogim poslovnim talentima. Ipak, neophodno je prodaju obavljati na što profesionalniji način. Previše očigledni amaterizam otvara zlatna vrata profita onima koji će to iskoristiti za sebe. Ako vaša prodaja ide preko pošte, trebali bi se koncentrirati na taj posao i da što bolje uslužite i zaštitite svoje kupce. Ovo možda izgleda

kao nepotrebna napomena jer je u većini poslovnih operacija to evidentno. Međutim, mi smo opterećeni nedostatkom ljudstva i sabotaža ZOG-a u svim oblicima - od zakona o cenzuri do racija i krađe pošiljki. Oni kupci koji ovo ignoriraju i imaju nerazumne zahtjeve ili šire prevarantske kritike, trebali bi se sramiti. Ali trebali bi se sramiti i oni menadžeri koji također ignoriraju ove činjenice. Bavljenje prodajom ne bi trebao biti hobi. Tako se mogu sakupiti velike sume novca, koji dolazi iz džepova naših političkih vojnika i koji će (ili bi trebao) - bar djelomično - biti upotrijebljen za pokret, a upravo taj novac izaziva bijes i reakciju ZOG-a. Drugim riječima, ovaj posao zahtijeva punu pozornost. Kada šaljete prodajne kataloge, potrudite se da to što nudite imate u zalihama. Kada primite narudžbe, potrudite se da robu što prije isporučite. (Što se ovoga tiče, izgleda da nema kraja izgovorima za lijenost i uvijek su u pitanju izgovori, izgovori i samo izgovori!) vodite točne podatke i knjige poslovanja i imajte na umu da kompjuterski hard disk nije sigurno i dobro mjesto za spremanje takvih podataka.

Koristite preporučenu poštu! Osrednjost, što je izgleda urođena crta među mnogim nacionalistima, usporava naše operacije. Također je neophodno i da registrirate važna pisma i vrijedne pošiljke. Tako će te bar imati potvrdu ako ZOG agenti pokušaju pošiljku oteti. Budite oprezni s povratnim adresama koje su suviše prepoznatljive - osobito ako šaljete NS robu u zemlje kao što je Njemačka (gdje mogu biti potrebne čak i tajne adrese primatelja). Ako je sadržaj paketa vrlo kontroverzan ili ne baš mnogo vrijedan, ne pišite informacije o pošiljatelju.

I još na kraju bih dodao nešto također bitno a to je da imate poslovni stav prema novcu koji pristiže. To nije vaš džeparac niti se smije iskoristiti za neki drugi projekt koliko god on bio bitan. Kada se odbiju troškovi i naknade, ostatak profita iskoristite za investiranje u novu robu ili strojeve kako bi ste bili što neovisniji od ne-NS poslovnih veza.

Upotrijebili smo dosta prostora za rock odjeljak. To ne znači da autor njemu daje prednost, to samo znači da on predstavlja veliki dio današnje NS i nacionalističke aktivnosti, a osobito se to odnosi na *Krv i Čast*, svidjelo se to vama ili ne. Zbog toga je važno da se ova dominantna propagandna mašinerija vodi na pravi način.

Većina vas, međutim, ima samo površan odnos prema WP glazbenoj sceni. Kupujete i slušate CD-ove, odete na neki koncert i to je sve. A čak i ne morate. Ne morate voljeti rock glazbu i izgledati kao skinhead da bi ste bili dio naše NS zajednice. Ono što je bitno, su vaši stavovi, volja za radom i spremnost da se za te stavove žrtvujete.

Kao član *Krv i Čast* pokreta ili neke NS organizacije ili nacionalističke stranke, trebate znati da su dani kada je svatko mogao biti primljen u organizaciju i kad je svašta bilo tolerirano samo da bi brojnost bila zadovoljavajuća, prošlost - bar u Nacional Socijalističkom okruženju. Od vas se očekuje da radite kao što govorite i živite kao što učite. Zapamtite da su reflektori neprijateljskog tiska uvijek upereni u vas i da dečki u plavom budno prate sve naše aktivnosti. Ovo nije izgovor za neaktivnost, samo vas podsjećam da imate pameti koliko i hrabrosti. Za vodeće, poznate ličnosti u pokretu ove smjernice su još važnije.

Potpuno sam svjestan da postoje situacije kada se ZOG zakoni jednostavno moraju ignorirati. U takvim slučajevima treba voditi računa da se ne ugrozi cijela grupa. Samo oni s

većim iskustvom i jakom psihom trebaju na sebe preuzeti ovakve zadatke. I ovo se, naravno, ne odnosi na povremene napade na imigrante niti na besmisleno nogometno nasilje. Takve akcije su u potpunosti kontra-produktivne. Umjesto toga koncentrirajte se na političke neprijatelje. Koliko potencijalno dobrih suboraca ne trune u zatvoru, traćeći živote na besmislene nasilne ispade usmjerene na mete bez političkog značaja? A ako ste takozvani huligan, pitam vas: Da li ste voljni preuzeti isti rizik od fizičkog napada i na političkim demonstracijama kao i na tribinama? Čak i ako potvrdno odgovorite, morate srediti prioritete. Huliganizam je, u najboljem slučaju, brutalna forma fizičke i mentalne borbene vježbe. U najgorem slučaju, to je minijaturna verzija bratoubilačkih ratova iz prošlosti, gdje se Bijeli navijači međusobno tuku zbog neke momčadi koju vjerojatno kontroliraju cionistički bogataši i koji dovode i promoviraju obojene igrače.

Također postoji i unutarnja prijetnja s kojom moramo izići na kraj. Pri tome ne mislim na nasilnu infiltraciju, iako je često to najbolje oružje neprijateljskih agenata kada prodru u pokret. To je rak koji organizacije izjeda iznutra i bio je razlog propadanja mnogih velikih nacionalističkih stranaka. Mislim na ogovaranja, diskretna šaputanja iz leđa drugih domoljuba, širenje neutemeljenih glasina, zlobne optužbe ... koje već desetljećima proganjaju naš pokret. Da li su nacionalisti skloni takvom prepucavanju? Teško je reći, ali je okruženje definitivno plodno tlo za sve vrste glasina i ogovaranja: zatvoren krug ljudi koji je pod stalnim pritiskom i napadom i širi krug ljudi koji se znatno više zabavlja nego što radi i koji svoj nedostatak entuzijazma i aktivizma pravdaju ogovaranjem koji nazivaju "konstruktivni kriticizam". A postoji, naravno, i klasična i svenazočna zavist i ljubomora prema onima koji su u svojim poduhvatima uspješni i imaju više političkog utjecaja.

To je smrtonosna bolest podjednako učinkovita kao i strah. Susretao sam se s tim od početka svog političkog angažiranja (bio sam vrlo mlad kada sam se počeo politički angažirati i već dugo sam u svemu tome) i nailazio sam na to svugdje gdje sam bio (a bio sam skoro po cijelom NS svijetu). To se i dalje nastavlja, od nas odbija dobre ljude i truje umove i onih koji ogovaraju i onih koji slušaju. Naravno, ova vrsta mentalnog vampirizma cvjeta kad su teška vremena ili kada se dođe do napretka, mijenja svoj karakter od zlobnog "kriticizma" do zavidne borbe za moć.

Iako ovo djeluje kao nešto što se ne može pobijediti, to je, prije svega, nešto s čim ne možemo više ni živjeti. Ova samoubilačka aktivnost mora biti iskorijenjena iz naše sredine. Prestanite slušati skandalozne priče protiv svojih suboraca pune neutemeljenih optužbi i suprotstavite se podmuklim napadima na vaše vođe. Recite ovim huškačima da svoje optužbe potkrijepe dokazima ili da svoje nezadovoljstvo iznesu direktno vođama. I sami znate da je bilo koja druga reakcija na sve to ne samo ne-arijska već je i čista sabotaža i izdaja pokreta. Za to postoji samo jedan lijek, a to je maksimalna odanost i čast. Jesmo li politički vojnici u duhu legendarnih SS legija, ili smo gomila kretena koja gubi vrijeme i uništava svoje organizacije tračevima sa orijentalnih sajmova?

Žao mi je ali morao sam prikazati i tamnu i ružnu stranu života u NS pokretu. Pošto je ova knjiga terenski priručnik, njena svrha je da vas vodi ka efikasnom aktivizmu ali i da vas nauči kako izbjeći probleme i savladati opasnosti. 75% svog života proveo sam kao pripadnik

nacionalističkog pokreta i ne žalim zbog toga. Ipak, volio bih da sam neke stvari drugačije napravio - i zbog sebe i zbog napretka naše borbe. Bilo je i zabavno i uzbudljivo i stvarno mislim da sam za nas napravio dosta korisnih stvari ali moram priznati i da sam dosta vremena protratio na bezvezne projekte i glupe ljude. Ne želim da i vi napravite iste greške. Da sam u svom političkom djetinjstvu imao ovakvu knjigu, možda bih izbjegao mnoge probleme i usredotočio se više na neke stvarno bitne stvari. Ovako će moje pogreške imati bar neki pozitivan efekt i poslužiti kao pouka onima koji stoje na pragu aktivne političke borbe.

Jedan novinar me je nedavno pitao da li se osjećam loše zbog maltretiranja i problema koji su proistekli iz mog političkog angažmana. Odgovorio sam da bi se osjećao puno gore da ne reagiram kada stvari krenu loše, kada bih negirao svoje stavove, dozvolio da kultura mog naroda postane izopačena a moj narod istrijebljen. Bez podizanja glasa, osjećao bi se puno gore nego nakon svega što na mene bace naši neprijatelji. Nadam se da i ti tako osjećaš.

U životu ne može biti većeg zadovoljstva od saznanja da ste odgovorili na poziv svojih predaka i borili se za budućnost svog naroda. Unatoč rastućem valu kozmopolitskog terora, sve se više i više Arijaca uzdiže i uzvraća udarac. Pridruživanjem njihovoj borbi, vaš život postaje značajan u najdubljem smislu te riječi. I živite sudbinu i misiju s vašim Bijelim ratnicima - u zajednici drugarstva i zajedničke svrhe u životu koja se odnosi na opstanak i napredak arijske rase. Sudjelovanje u tome je daleko od mračnog i tužnog, naprotiv, to je slavna bitka u kojoj se bore sjajni vitezovi naše svete krvi.

Šesto poglavlje: BUDUĆNOST

U svojoj knjizi *"Krv i Čast: Put koji predstoji"* razmatrao sam budućnost naše borbe uopće i zaključio sam da imamo šanse za uspjeh, ali je za to potrebna sva naša snaga i pamet, blagoslov naših drevnih bogova i onaj odlučujući komadić čiste sreće!

U ovoj sam se knjizi trudio da vam dam neke konkretne savjete kako da umanjimo ovisnost od Wotan-a i zečjih šapa i oslonimo se na vlastita sredstva. Ipak, ne postoji ni način da izoliramo svoju borbu od realnog svijeta politike i postojećih struktura moći. U budućnosti ćemo biti prisiljeni ne samo djelovati na međunarodnom nivou već i sklapati potpuno nove saveze i birati nove smjele taktike i strategije. Pamet je važnija nego ikada ali i dalje nećemo nigdje stići bez dobrog starog napornog rada i hrabrosti.

Živimo u vremenu velikih promjena od kojih je većina loša. Ipak, postoje naznake reakcije protiv cionističkog Novog svjetskog poretka. Potpuno sam svjestan da je gospodin Jörg Haider jeftini prevarant, ali i dalje stoji činjenica da su njegov stav protiv internacionalizma, njegova pro-austrijska kampanja i njegove ponekad simpatizerske opaske na Nacional Socijalizam ono što je pridobilo simpatije Hitlerovog naroda, a ne njegovi patetični izgovori da bi se zadovoljila tzv. svjetska zajednica. Sličan njemu je i Vladimir Zhirinovski u Rusiji, mada znam da je sumnjivo njegovo podrijetlo i da ga često ponese ruski imperijalizam. Ali, njegov radikalni i rasni nacionalizam je ono što ga održava u Dumi -

unatoč smrtnoj političkoj presudi izrečenoj toliko puta od strane cionističkih medija. Slični primjeri državne ili barem politički utjecajne oporbe cionističkom svjetskom poretku postoje u Srbiji, Slovačkoj i Bjelorusiji.

Nažalost, postoje i ozbiljni problemi. Smrt predsjednika Tuđmana u Hrvatskoj otvorila je ovu zemlju cionističkim trgovcima Novog svjetskog poretka, ubrzo je bio izabran profesionalni oportunist na temelju obećanja o blagoslovima Europske unije i postavljen je na vlast pod nadzorom češke Židovke g-đe Albright. Dok su u Srbiji ubijeni Arkan i ministar vanjskih poslova od strane skrivene ruke političkog kriminala. Srbija relativno službeno optužuje zapadni blok da provodi istrebljivački rat na ulicama srpskih gradova. A gubitak srpske kolijevke, Kosova, od strane albansko-muslimanskih imperijalista poraz je s tragičnim posljedicama. Ipak, činjenica da se u Europu vratio rat, remeti status quo uspostavljenog poretka i otvara vrata dugo potiskivanoj agresiji kao i novim političkim plejadama. Isto se odnosi i na rusku kampanju protiv muslimanskih terorista duž njene južne granice. Loša vijest je da su u Rusiji komunisti opet jaki, ali dobra vijest je to da njihova pokretačka snaga nisu više stari kozmopolitski duhovi Marksa i Lenjina već ruski nacionalizam a i jak anticionizam (njihov lider čak koristi termin ZOG!) Činjenica je da u Rusiji jača, a budućnost će pokazati koliko vrijedi, crveno-crni politički savez gdje nacionalistička načela ne samo da približavaju dvije različite strane već predstavljaju dominantni element tog saveza. Na nacionalistima izvan Rusije je zadaća održavanja kontakta sa svojim ruskim suborcima i da utječu na tamošnje najbolje "fašističke" snage kako ovaj nacionalizam ne bi prerastao u klasični šovinistički imperijalizam već da koristiti Rusiji – a i ostatku Europe.

Na manjoj i manje krvavoj ali osnovnoj političkoj sceni moraju se formirati drugi savezi da bi se osigurala naša neposredna politička budućnost, pritom mislim na prijetnje zabranama i cenzurom na internetu. Moramo postupiti vrlo racionalno i pragmatično, ostavljajući na stranu naše dugoročne planove da bismo preživjeli sadašnjost. I liberali (iz principijelnih razloga) i inteligentniji elementi u crvenom taboru (iz razloga sličnim našim) odbacuju ZOG zahtjeve za političkim zabranama usmjerenim protiv nacionalizma i njihove napore da se ograniče slobode cyber društva. Nama su te slobode očajnički potrebne i moramo upotrijebiti sve dostupne kanale da održimo protok slobodnih informacija izvan dosega surove cenzure ZOG-a.

Da bi NS pokret preživio i napredovao, potrebna je, prije svega, snaga volje. Ljudstva već ima dovoljno, samo treba raditi na ujedinjenju naših snaga i da ih pokrenemo u pravom smjeru. Blago rečeno, to nije lagan zadatak. Ali možemo dosta postići zahvaljujući nekim primjerima. Prijateljstvo, odlučnost i hrabrost naši su najbolji argumenti za novačenje a prijetnja samom opstanku našeg naroda najbolji je argument za borbu.

Naš opstanak u ovom političkom kaosu uspjeh je sam po sebi. Ali to nije dovoljno. Mi nismo ni nalik stranačkim političarima koji su zadovoljni bilo kakvim utjecajem kako bi samo opstali u parlamentarnoj stolici, prikupljajući novac od poreza koji plaća njihovo glasačko stado. Mi hoćemo potpunu vlast i to ne zbog sebe već zato što je izbor jednostavan - ili će naša rasa - preko svojih pravih predstavnika - imati potpunu kontrolu nad svojom budućnošću - ili će biti potpuno izgubljena. Točno je da vodimo tešku borbu, ali smo u toj

borbi satjerani uza zid i nemamo drugog puta osim onog koji vodi naprijed, s neobuzdanom agresijom zvijeri koja je stjerana u kut.

Arijski će čovjek ponovno ustati i zauzeti svoje mjesto na zemlji ili će umrijeti boreći se za to, trećeg rješenja nema. Postoji samo svečani poziv naših predaka i slavna vizija budućnosti. Zajedno, kao braća po oružju, mi - posljednji tradicionalni Arijski gladijatori i ratnici, Bijeli vitezovi i križari, nasljednici oružanih legija europskih Nacional Socijalističkih dragovoljaca - jurišamo u posljednju bitku za našu rasu i civilizaciju, odabrani za slavu i stvoreni za pobjedu - PO SVAKU CIJENU!

P R I L O G

Louis Beam

OTPOR BEZ VOĐE

Koncept **otpor bez vođe** predložio je pukovnik Ulius Louis Amoss, utemeljitelj *International Service of Information Incorporateda*, smještena u Baltimoru, Maryland. Pukovnik Amoss je umro prije više od petnaest godina, ali za svojega je života bio neumorni protivnik komunizma, kao i vješti obavještajac. Pukovnik Amoss je prvi put pisao o **otporu bez vođe** 17. travnja 1962. godine. Njegove su teorije o organiziranju bile uglavnom usmjerene protiv prijetnje mogućeg dolaska komunizma na vlast u Sjedinjenim Državama. Sadašnji je pisac, imajući prednost živjeti dosta godina nakon smrti pukovnika Amossa, preuzeo njegove teorije i razjasnio ih. Pukovnik Amoss se pribojavao komunista. Ovaj se autor pribojava federalne vlade. Komunizam sada ne predstavlja prijetnju nikomu u Sjedinjenim Državama, dok federalna tiranija predstavlja prijetnju svakomu. Pisac je srećom živio dovoljno dugo da vidi umiruće izdisaje komunizma, ali možda, nažalost, i dovoljno dugo da vidi zadnje trzaje slobode u Americi.

S nadom kako Amerika još uvijek nekako može dati hrabre sinove i kćeri potrebite za borbu protiv sve većega progona i ugnjetavanja, ponuđen je ovaj esej. Iskreno, preblizu smo ovog gledišta. Oni koji vole slobodu, i dovoljno vjeruju u slobodu kako bi se borili za nju, su danas vrlo rijetki, međutim u njedrima svake jednom velike nacije ostaju skriveni tragovi nekadašnjih vrlina. Oni su tu. Gledao sam u njihove zaiskrene oči; dijeleći s njima taj kratki trenutak cijeloga života. Uživao sam u njihovu prijateljstvu, trpio njihovu bol, i oni moju. Mi smo združena braća, rođena na ovomu tlu, davali smo snagu jedni drugima dok smo jurišali zajedno u borbu, za koju su slabiji i bojažljivi ljudi govorili da ne možemo pobijediti. Možda…ali možda i možemo. Nije gotovo sve dok posljednji borac za slobodu ne bude sahranjen ili uhićen, ili se isto to dogodi onima koji žele uništiti njihovu slobodu.

Izuzevši kataklizmičke događaje, borba će se nastaviti godinama. S vremenom će postati jasno čak i sporijima među nama, kako je vlada glavna prijetnja životu i slobodi naroda. Vlada će bez sumnje učiniti da današnje ugnjetavanje izgleda kao osnovnoškolski rad u odnosu na ono što planira u budućnosti. U međuvremenu, postoje oni koji se nastavljaju nadati da nekolicina nekako može uraditi ono što mnogi nisu. Mi znamo kako će prije nego što se situacija poboljša, zasigurno biti još gore pošto vlada pokazuje spremnost za uporabu još oštrijih mjera policijske države protiv disidenata. Ova mijenjajuća situacija nam jasno govori kako oni koji se protive državnoj represiji moraju biti spremni izmijeniti, prilagoditi i modificirati svoje ponašanje, strategiju i taktike, kako okolnosti nalažu. Neuspjeh oko razmatranja i uporabe novih metoda će vladi olakšati posao. Dužnost je svakoga domoljuba zagorčati život tiraninu. Kada netko ne uspije to uraditi, to nije samo njegov neuspjeh nego i neuspjeh i njegova naroda.

Imajući ovo na umu, sadašnje metode otpora tiraniji koje primjenjuju oni koji vole našu rasu, kulturu i nasljeđe moraju proći sigurnosni test. Metode moraju biti objektivno odmjerene što se tiče njihove učinkovitosti, kao i što se tiče toga olakšavaju li ili otežavaju vladine represivne namjere. One koje ne pomažu oko naših ciljeva moraju biti odbačene jer ukoliko to ne uradimo vlada će to iskoristiti.

Pošto su časni ljudi, povezani u grupama ili udrugama političke ili vjerske prirode, lažno označeni kao "domaći teroristi" ili "sektaši" i zabranjuje im se djelovanje, postat će

potrebito razmotriti nove metode organizacije -- ili kao što ovaj slučaj pokazuje: ne-organizacije. Čovjek treba zapamtiti kako nije u vladinu interesu eliminirati sve grupe. Nekolicina mora ostati kako bi uvjerili mase da je Amerika "slobodna i demokratska zemlja" gdje je dopušteno i drukčije mišljenje. Međutim, većini će organizacija koje imaju potencijal za učinkoviti otpor biti zabranjen daljnji rad. Svatko tko je toliko naivan da vjeruje kako najmoćnija vlada na svijetu neće uništiti sve koji su joj stvarna prijetnja, ne treba biti aktivan, već treba u svojemu domu proučavati političku povijest.

Na pitanje tko će biti ostavljen na miru a tko neće, odgovorit će se kada se vidi kako se grupe i pojedinci nose sa nekoliko faktora kao što su: izbjegavanje zavjera, odbacivanje slaboumnih nezadovoljnika, inzistiranje na kvaliteti svakog sudionika, izbjegavanje svakoga kontakta sa čelnim ljudima za federalce -- medijima --, i, konačno, kamuflaža (što se može definirati kao sposobnost da se u očima javnosti pomiješaju posvećenije grupe otpora sa mainstream "košer" udrugama koje najčešće izgledaju bezopasno). Ali prvenstveno, hoće li se nekoj organizaciji dopustiti djelovanje ovisit će o tomu koliku prijetnju ta organizacija predstavlja. Ne prijetnju u obliku oružane moći ili političkih mogućnosti, jer ih zasada nema, već prijetnju u obliku potencijala. Federalci se najviše boje potencijala. Potpuno je sporedno postoji li taj potencijal u pojedincu ili u grupi. Federalci mjere potencijalnu prijetnju pomoću analize što bi se moglo dogoditi u situaciji koja vodi do akcije neposlušne organizacije ili pojedinca. Precizni obavještajni rad im omogućuje procjenu potencijala. Pokazati karte prije klađenja je siguran način za izgubiti.

Pokret za slobodu se brzo bliži trenutku kada će za puno ljudi opcija pripadanja grupi biti nepostojeća. Za druge će članstvo u grupi biti održiva opcija samo u neposrednoj budućnosti. Na kraju, i vjerojatno puno prije nego što većina vjeruje da je moguće, cijena koja se plaća za članstvo će premašiti ikoju dobit. Ali zasada, neke od postojećih grupa često služe korisnoj svrsi npr. da pridošlicu indoktriniraju u ideologiju borbe ili za stvaranje pozitivne propagande kojom će se doprijeti do potencijalnih boraca za slobodu. Sada je sigurno kako, uglavnom, borba brzo postaje stvar individualne akcije, a svaki sudionik donosi osobnu odluku iz svojega srca za pružanjem otpora: za pružanjem otpora svim potrebitim sredstvima. Teško je znati što će drugi uraditi, jer niti jedan čovjek ne zna sa sigurnošću što se nalazi u srcu drugoga čovjeka. Dovoljno je da čovjek zna ono što će on sam uraditi. Veliki je učitelj jednom rekao: "Upoznaj samoga sebe". Nekolicina je to uradila, ali obećajmo svi mi sebi da se nećemo šutke prepustiti sudbini koju su isplanirali oni koji žele biti naši gospodari.

Koncept **otpor bez vođe** je ništa drugo nego temeljito odstupanje od teorija organizacije. Ortodoksna shema organizacije se dijagramski prikazuje kao piramida, sa masama na dnu i vođom na vrhu. Ovaj temelj organizacije se može vidjeti u vojsci koja je, naravno, najbolji pokazatelj piramidalne strukture, sa vojnicima na dnu koji su odgovorni dočasnicima koji su odgovorni časnicima koji su odgovorni vrhu zapovjednoga lanca - generalima. Ali ova struktura postoji i u korporacijama, a i u našemu političkom sustavu. Ova ortodoksna "piramidalna" shema organizacije se može vidjeti u svim postojećim političkim, društvenim ili vjerskim strukturama na svijetu, od federalne vlade do Rimokatoličke Crkve. Ustav Sjedinjenih Država, zbog mudrosti njegovih tvoraca, pokušava sublimirati osnovnu

diktatorsku prirodu piramidalne organizacije podjelom vlasti na tri dijela: izvršnu, zakonodavnu i sudsku. Ali piramida u svojoj biti ostaje netaknuta.

Međutim, ova piramidalna shema organizacije ne samo da je beskorisna već i je i ekstremno opasna za članove ako se uporabi u pokretu otpora protiv državne tiranije. Posebice je tomu tako u tehnološki naprednijim društvima gdje se elektronskim nadzorom često otkriva zapovjedni lanac organizacije. Iskustvo iznova pokazuje kako su antidržavne, političke organizacije koje rabe ovu metodu zapovijedanja i kontrole, lak plijen za vladino infiltriranje, hvatanje u klopku i uništenje svih upletenih. Ovo je viđeno u više navrata u Sjedinjenim Državama gdje se provladini infiltratori ili agenti provokatori uvlače u domoljubne grupe i uništavaju ih iznutra.

U piramidalnu tipu organizacije, infiltrator može uništiti sve koji su ispod njega, a često i one na višim položajima. Ako se izdajnik infiltrirao na sam vrh, onda je ugrožena cijela organizacija od vrha do dna.

Alternativa piramidalnu tipu organizacije je sustav ćelija. U prošlosti je dosta političkih grupa (i desničarskih i ljevičarskih) koristilo sustav ćelija za svoje ciljeve. Dva su primjera dostatna. Za vrijeme Američke revolucije osnovani su "odbori za korespondenciju" diljem trinaest kolonija.

Njihova je svrha bila srušiti vladu i time pomoći cilju ostvarenja nezavisnosti. "Sinovi Slobode", koji su stekli sebi ime kada su pobacali vladin čaj u luci u Bostonu, su bili borbena grana odbora za korespondenciju. Svaki je odbor bio tajna ćelija koja je djelovala potpuno nezavisno od drugih ćelija. Informacije o vladi su išle od odbora do odbora, od kolonije do kolonije i onda se djelovalo na lokalnu nivou. U tim davnim danima loših komunikacija, kada su bili potrebiti tjedni, mjeseci, za isporuku jednoga pisma, odbori su, bez ikoje središnje uprave, imali značajno slične taktike za otpor vladinoj tiraniji. Tada je, što su i prvi američki domoljubi znali, bilo potpuno nepotrebno da netko daje zapovjedi drugima. Informacije su bile na raspolaganju svim odborima i svaki je odbor djelovao na odgovarajući način. Noviji primjer korištenja sustava ćelija su komunisti. Komunisti su, zato da bi zaobišli očigledne probleme prisutne u piramidalnoj organizaciji, jako dobro razvili svoj sustav ćelija. Oni su imali mnoštvo nezavisnih ćelija koje su djelovale potpuno izolirano jedna od druge, i napose bez da su išta znale o drugim ćelijama, ali njima je upravljao središnji stožer. Na primjer, zna se kako je za vrijeme Drugoga svjetskog rata u Washington bilo najmanje šest tajnih komunističkih ćelija koje su djelovale na visokim razinama u vladi Sjedinjenih Država (plus svi oni koji su se javno deklarirali kao komunisti koje je štitio i promovirao predsjednik Roosevelt), međutim samo je jedna ćelija iskorijenjena i uništena. Koliko ih je još zaista djelovalo, to nitko ne može reći sa sigurnošću.

Komunističke su ćelije, koje su pod kontrolom Sovjeta djelovale do 1991. u SAD-u, mogle imati u svojemu zapovjedništvu vođu koji je imao prividno niski socijalni status. Na primjer, mogao je biti konobar u restoranu, ali on je u stvarnosti bio pukovnik ili general sovjetske tajne službe - KGB-a. Pod njegovim je zapovjedništvom moglo biti mnoštvo ćelija, i osoba aktivna u jednoj ćeliji skoro nikada nije imala spoznaju o pojedincima koji su djelovali u drugoj ćeliji. Vrijednost ovoga je u tomu što ako jedna ćelija bude infiltrirana,

otkrivena ili uništena, to neće imati učinak na druge ćelije; zapravo, članovi ostalih ćelija će pružiti pomoć napadnutoj ćeliji i redovito će dati podršku na različite načine. Ovo je barem dio razloga zašto su komunisti kada god su u prošlosti bili napadnuti u ovoj zemlji, uvijek dobivali pomoć sa puno neočekivanih mjesta.

Djelotvorno i učinkovito djelovanje sustava ćelija po komunističkom modelu zavisi, naravno, od središnje uprave, što podrazumijeva impresivnu organizaciju, financiranje s vrha i vanjsku podršku, a sve su to komunisti imali. Očigledno, američki domoljubi nemaju ništa od ovoga, tako da je učinkoviti sustav ćelija baziran na sovjetskomu sustavu djelovanja nemoguć.

Dvije stvari postaju jasne iz gornje rasprave. Prvo, piramidalni sustav organizacije poprilično lako može biti infiltriran i stoga to nije dobra metoda organizacije u situaciji u kojoj vlada ima resurse i želju za ući u strukturu; a to je slučaj u ovoj zemlji. Drugo, za američke domoljube ne postoje uvjeti za ćelijsku strukturu baziranu na modelu crvenih. Iz svega ovoga proizlazi pitanje "Koja metoda preostaje onima koji pružaju otpor državnoj tiraniji?" Odgovor dolazi od pukovnika Amossa koji je predložio model organizacije "*fantomska ćelija*". Taj je model opisao kao **otpor bez vođe**. Organizacijski sustav koji je baziran na ćelijskoj organizaciji, ali nema niti jednu središnju kontrolu ili upravu, koji je skoro identičan metodama koje su koristili odbori za korespondenciju za Američke revolucije. Primjenom koncepta **otpor bez vođe**, svi pojedinci i grupe djeluju nezavisno jedni od drugih i, za razliku od onih koji pripadaju tipičnoj piramidalnoj organizaciji, nikada se ne obraćaju središnjem stožeru ili pojedinačnom vođi za upute i instrukcije.

Na prvi pogled ovaj tip organizacije izgleda nerealno, prvenstveno poradi toga što izgleda kako nema organizacije. Stoga se nameće pitanje kako će "fantomske ćelije" i pojedinci međusobno surađivati kada među njima nema komunikacije ili središnje uprave? Odgovor na ovo pitanje je da učesnici u programu **otpor bez vođe**, kroz fantomsku ćeliju ili kroz pojedinačnu akciju, moraju točno znati što rade i kako će to uraditi. Odgovornost je na pojedincu da stekne potrebite vještine i informacije o tomu što treba biti učinjeno. Ovo nipošto nije nepraktično kako izgleda, zato što je zasigurno točno kako sve osobe uključene u bilo koji pokret imaju isto opće mišljenje, upoznati su sa istom filozofijom i na određene situacije općenito reagiraju na slične načine. Tijekom Američke revolucije su odbori za korespondenciju pokazali kako je ovo istina.

Pošto je svrha **otpora bez vođe** poraziti državnu tiraniju (barem što se tiče ovoga eseja), svi će članovi fantomskih ćelija ili pojedinci nastojati reagirati na određene događaje na isti način, koristeći uobičajene taktike otpora. Sredstva za prijenos informacija kao što su novine, letci, računala itd. su prilično dostupni svima tako da se svi mogu informirati o događajima, što omogućuje planiranu reakciju koja će imati razne varijacije. Nitko ne treba izdavati zapovjedi nikomu. Oni idealisti, koji su stvarno odani slobodi, djelovat će onda kada osjete kako je došlo pravo vrijeme ili će se ravnati po onima koji su im prethodili. Istina je kako dosta toga može biti rečeno protiv ovoga tipa organizacije kao metode otpora, ali mora se držati na umu kako je **otpor bez vođe** nešto neminovno. Alternative su se pokazale nedjelotvornima i nepraktičnima. **Otpor bez vođe** se pokazao djelotvornim u vrijeme

Američke revolucije, i ako ga uporabe oni koji su uistinu posvećeni, opet će se pokazati djelotvornim.

Gotovo da se samo po sebi podrazumijeva kako **otpor bez vođe** znači jako mali broj ljudi u ćeliji ili čak ćelija od samo jednog čovjeka. Brzo će biti iskorijenjeni oni koji pristupe organizaciji a onda se pretvaraju ili su neaktivni. Ali ovo je upravo ono potrebito za one koji ozbiljno namjeravaju pružati otpor federalnu despotizmu.

S točke gledišta tiranina, vlastodržaca iz federalne birokracije i policijskih službi, ništa nije poželjnije nego da oni koji im se protive budu UJEDINJENI u zapovjednu strukturu i da **svaka** osoba koja im se protivi pripada piramidalnu tipu grupe. Te je grupe i organizacije vrlo lako uništiti. Posebice nakon što je Ministarstvo pravde (sic) obećalo 1987. kako više nikada neće postojati grupa koja im se protivi a da u njoj neće imati makar jednoga doušnika. Ovi federalni "prijatelji vlade" su obavještajci. Oni prikupljaju informacije koje federalno okružno tužiteljstvo može iskoristiti za sudbeni progon. Borbena linija je povučena. Stoga se od domoljuba zahtjeva donošenje svjesne odluke - hoće li pomoći vladi u njezinu ilegalnu špijuniranju tako što će nastaviti sa starim metodama organizacije i otpora, ili će neprijatelju otežati posao uporabom djelotvornih protumjera.

I sada će bez sumnje biti mentalno retardiranih ljudi koji će, dok stoje na podiju sa američkom zastavom u pozadini i usamljenim orlom, snažnim glasom reći: "Pa što ako nas vlada špijunira? Mi ne kršimo niti jedan zakon". Takovo retardirano mišljenje bilo koje ozbiljne osobe je najbolji primjer da postoji potreba za ludnicama. Osoba koja iznosi takove izjave je u potpunosti van političke stvarnosti ove zemlje i nesposobna je za upravljanje bilo čim do psećim sanjkama po pustošima Aljaske. Stari "rođen 4. srpnja" mentalitet, koji je toliko utjecao na mišljenje američkoga domoljuba u prošlosti, ga neće spasiti od vlade u budućnosti. "Preodgoj" ovih nemislećih ljudi će se odigrati u federalnim zatvorima gdje nema ni zastava ni orlova, ali zato postoji mnoštvo ljudi koji "ne krše niti jedan zakon".

Većina grupa koje "ujedinjuju" različita udruženja u jedinstvenu strukturu su kratkoga političkoga života. Vođe tih pokreta, koji konstantno pozivaju na jedinstvenu organizaciju, rađe nego na poželjniji *jedinstveni cilj*, spadaju u jednu od tri kategorije.

Oni možda nisu politički stratezi, već samo predani ljudi koji osjećaju kako bi jedinstvo pomoglo njihovoj stvari, ali ne shvaćaju kako će vlada od toga imati velike koristi. Cilj federalaca, uhititi ili uništiti sve koji im se protive, je lakše ostvariv u piramidalnim organizacijama. Ili možda oni ne shvaćaju u potpunosti borbu u kojoj sudjeluju i to da je vlada kojoj se protive objavila rat onima koji se bore za vjeru, narod, slobodu, za ustavnu slobodu. Oni koji su na vlasti će učiniti sve što je u njihovoj moći kako bi se riješili opozicije. Treća kategorija koja poziva na jedinstvo, nadajmo se da su oni manjina, su ljudi željniji pretpostavljene vlasti koju bi im dala velika organizacija nego što žele doista ostvariti časni cilj.

Zadnja stvar koju federalna njuškala žele je da im se suprotstave tisuće različitih malih fantomskih ćelija. Lako je shvatiti zašto. Takova je situacija obavještajna noćna mora za

vladin plan da sazna sve što može o onima koji joj se protive. Federalci su u mogućnosti prikupiti ogromne količine ljudstva, resursa, obavještajnih podataka itd. u bilo kojemu trenu, samo im je potreban cilj na koji će usmjeriti svoj bijes. Jedan prodor u organizaciju piramidalnoga tipa može dovesti do razaranja cijele organizacije. Međutim, **otpor bez vođe** ne pruža istu mogućnost federalcima za uništiti značajniji dio otpora.

Najavom Ministarstva pravde (sic) kako će 300 FBI agenata, koji su prije bili zaduženi za nadzor sovjetskih špijuna u SAD-u (domaće protuobavještajno djelovanje), biti na novomu zadatku za "borbu protiv kriminala", federalna vlada priprema teren za veliki napad na sve one osobe koje se protive njezinoj politici. Mnoge antivladine grupe posvećene održavanju Amerike svojih predaka, mogu vrlo brzo očekivati nove federalne napade na slobodu.

Stoga je jasno kako je došlo vrijeme za preispitati tradicionalne strategije i taktike za pružanje otpora modernoj policijskoj državi. Na Ameriku se vrlo brzo spušta duga mračna noć tiranije policijske države, u kojoj će nestati prava koja su do sada bila neotuđiva. Neka dolazeća noć bude osvijetljena tisućama zvijezda otpora. Kao što magla nastane onda kada se stvore uvjeti i nestane kada nestanu i uvjeti, baš tako mora biti i sa otporom tiraniji.

"Ako svaka osoba ima pravo braniti -- čak i silom -- samu sebe, svoju slobodu i svoje vlasništvo, onda iz toga proizlazi kako i grupa ljudi ima pravo organizirati i podržati zajedničku silu kako bi konstantno štitili ova prava".---Zakon. Frederick Bastiat, Pariz, 1850.

Naslov izvornika: Louis Beam - Leaderless Resistance